

155

5148

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ. 1845.

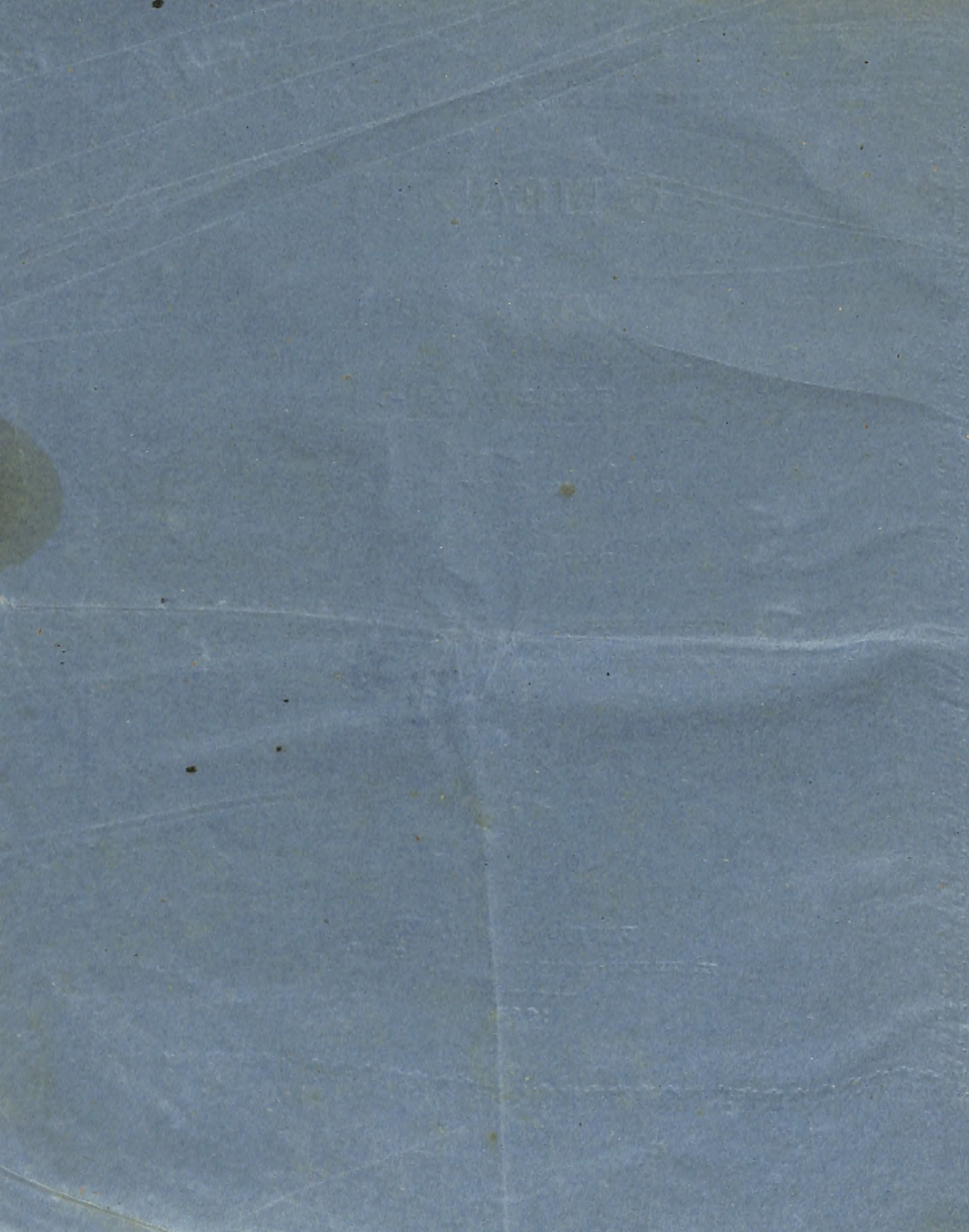
ΑΡΙΘ. 3.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

1845.

A. 5 ΠΡΑ
4 Μεξίσα
155

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ. 1845.

ΑΡΙΘ. 3.

ΔΙΛΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΕΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΣ ΠΕΡΙ ΜΙΑΣ ΑΤΑΞΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΟ ΚΟΥ ΤΩΝ ΥΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Μήτηρ. Καλέ μου Σύζυγε ! ή τόσων ετών μεταξύ μας άρμονική και εύαρεστος ζωή, σ' έδίδαξεν αρκετά νομίζω τά αισθήματά μου. Όταν σε βλέπω κατηφής, ή ψυχή μου κυριεύεται από άθυμίαν. Καθημέραν σπουδάζω νά εύρω τά μέσα διά νά σ' εύχαριστώ, επιθυμοῦντα νά έμβαινής εις την οικίαν πάντοτε εύχαρις και τερπνός. Μυρία έξωτερικαι υποθέσεις άν ήθελον σ' ένοχλείν, ή επιθυμία και άδιάκοπος φροντίς μου τοῦ νά σε βλέπω γαληνιαίον, έπρεπε νά σε κάμωσι πραγματικῶς τοιοῦτον.

Πατήρ. Γνωρίζεις πολλά καλά τās αδυναμίας μου, και μάλις τήν μεγαλητέραν μου έξ αὐτῶν, ήτις είναι επί τής άνατροφής τῶν τέκνων μας. Και με άλύσεις άν ήτο δυνατόν νά κρατήση τις τήν ψυχήν μου, ήθελεν εἶσθαι άδύνατον ως πρὸς τοῦτο τό κεφάλαιον νά κρατηθῶ. Πάσα έλλειψις, τήν οποίαν βλέπω επί τής άνατροφής τῶν τέκνων μας, με κτυπᾷ τήν καρδίαν : με σκοτίζει τόν νοῦν !

Μήτηρ. Νομίζεις, ότι δέν θέλω νά άποτελέσω τό μέρος μου πρὸς τοῦτο ; Νομίζεις, ότι δέν σπουδάζω νά συμμορφωθῶ κατά πάντα με τās θελήσεις σου ; Σε βεβαιῶ, ότι πολλάκις στενοχωρῶ έμαυτήν εις τό νά γίνωμαι εις τά τέκνα αὐστηρά : πολλάκις βιάζω έμαυτήν εις τό νά τιμωρήσω και τά μικρότερα αὐτῶν σφάλματκ. Άλλά ! ..

Πατήρ. Εξεύρω τήν αδυναμίαν εν γένει τῶν μητέρων πρὸς τά τέκνα : τοῦτο δέν συμβαίνει μόνον εις σε, άλλ'

είναι γενικόν. Αί πλειότεραι μητέρες νομίζουν, ότι με τά χάδι, με τās κολακείας, και με τās άσυγχωρήτους παρχωρήσεις ώρελοῦν τά τέκνα των, ενῶ πραγματικῶς γίνονται με ταῦτα αἰτιαί τής δικηθορίας των. 'Η παραμικρά παράβλεψις ενίοτε γίνεται αρχή πολλῶν σφαλμάτων, και έπυμένως, τής άπυλείας ενὸς τέκνου. 'Η επιθυμία μου είναι τό νά σε κάμω, με τās βαθυτέρας παρκτηρήσεις, νά αισθωνήης τό μέγα πρὸς τά τέκνα ήμῶν καθικόν και βεβαιῶντο, ότι ή επί τοιούτων περιπτώσεων φαινομένη εις έμέ κατήρεια, δέν είναι άλλο, εἰ μὴ άκούσιος πρόδοσις τής ψυχικῆς τραχυίας μου, τήν οποίαν, διά τήν οικιακήν άρμονίαν μας, διά τήν άρετήν σου και διά τήν οποίαν τρέφω ὑπέρ σου βαθειάν άγάπην, προσπαθῶ εις μάτην νά κρύψω !

Μήτηρ. (Κλαίοντα !) Καλέ μου άνθρωπε ! Και άλλοτε σε εἶπα, ότι γνωρίζω κάλλιστα τό ελάττωμά μου και θέλω νά τό διορθώσω, πλην δέν δύναμικι : τό μητρικόν φίλτρον με κυριεύει, και με κατανατᾷ σχεδόν αναιτήθητον εις τήν διοίκησιν τῶν τέκνων. Ζητῶ κάποτε νά σκληρυνθῶ εις αὐτά, ζητῶ νά τά τιμωρήσω άλλ' εις τήν πρᾶξιν πίπτω ανεπαισθήτως εις τήν συνήθη μου μαλακότητκ. Τί λοιπόν νά γίνη ; Πρέπει νά τό υποφέρης ! νά τό υποφέρης, διότι ή δυσάρεστος αὐτη παρουσία σου θά με ρίψη άφείκτως εις τήν κλίνην : θά με φονεύση !

Πατήρ. Νά τό υποφέρω ! νά τό υποφέρω ! Μην ζητῆς δι άγάπην Θεοῦ σύντροφέ μου, νά υποφέρωμεν ὅτι δύναται νά φέρη τήν καταστροφήν τής οικογενείας μας. 'Ο Γεώργιος είναι τό πρώτον τέκνον μας, και σημείωσε, ότι από τήν διαγωγήν τοῦ πρώτου έξαρτάται σχεδόν και ή καλή, ή κακή διαγωγή τῶν άκολούθων. Ὅθεν οὔτ' εγῶ θά τό υποφέρω : άλλ' οὔτε σῦ έχεις νά στενοχωρήσαι, τό

ὅποιον ἔτι περισσότερο αὐξάνει τὴν λύπην μου. Ἰπάρχει τρόπος νὰ διορθωθῇ τὸ κακὸν, καὶ πρέπει νὰ καταγινώμεθα ἐκ συμφώνου ἀμφοτέροι διὰ νὰ εὐσῶμεν τὸν ἀναγκαῖον τοῦτον τρόπον, πρὶν ἔτι αὐξήσῃ.

Μήτηρ. Πίστευσόν με ὅτι καθήμεραν συλλογίζομαι νὰ εὐρῶ αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ποτὲ μὲν τὰ ἐπιπλήττω ποτὲ δὲ τὰ νοθεύω, καὶ ποτὲ τὰ ἀπειλῶ μὲ τὴν ἀναφεράν μου πρὸς σέ· μόλα δὲ ταῦτα δὲν εἰσακούομαι παντελῶς ὑπ' αὐτῶν. Τί λοιπὸν νὰ κάμω; ἀπορῶ!

Πατήρ. Ἴδού τί ἔχεις νὰ κάμῃς. Πρέπει νὰ ἀναφέρῃς καὶ τὰ μικρότερα σφάλματα εἰς ἐμέ, ἅμα γίνονται. Ἐπιθυμῶ καθήμεραν νὰ ἔχω ἀκριβῆ γνώτην ἐξαιρέτως τῆς διαγωγῆς τοῦ Γεωργίου. Ἄ! αὐτὸς ὁ Γεώργιος μὲ τὰς ἀταξίας του, μὲ τὴν πρὸς σὲ ἀπειθειαν καὶ μὲ τὴν πρὸς τὰ μαθήματά του ἀμέλειαν μὲ προξενεῖ βαθυτάτην λύπην, καὶ μὲ φέρει εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀνάγκην τοῦ νὰ σπουδάξω ἐπιμῶνως περὶ τῆς διορθώσεώς του. (Ἐν τῷ μεταξὺ ἐμβαίνει ὁ Γεώργιος εἰς τὴν αἴθουσαν κατηγῆς, ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος.)

Μήτηρ. Γεώργιε! Ὁ πατήρ σου εἶναι πολὺ ὀργισμένος μετὰ σοῦ, διότι τὸ τελευταῖον σου σφάλμα τὸν ἔθεσεν εἰς πολλὰ δυσάρεστον καὶ ἀνήσυχον κατάστασιν. Διατί τέκνον μου φέρεσαι μὲ τόσην ἀγνωμοσύνην καὶ ἀφιλοτιμίαν πρὸς τοὺς γονεῖς σου; Δὲν εἶναι ἀδικον, ἐνῶ οἱ γονεῖς σου καταγίνονται ἀδικόπως εἰς τὸ νὰ σὲ μορφώσωσι μὲ τὰς καλὰς συμβουλάς καὶ μὲ τὰ αὐστηρὰ των παραδείγματα, σὲ νὰ μὴν ὑπακούῃς ποτὲ εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ νὰ μιμῆσαι ἀπεριτικπέτως ὅσα κακὰ βλέπεις εἰς τοὺς ἐκτὸς τῆς οἰκίας κακοῦθεις παῖδας; Δὲν εἶναι δυστυχία εἰς ἡμᾶς! ἐνῶ καταβάλλομεν πᾶσαν προσπάθειαν καὶ θυσιάζομεν ὅτι δυνάμεθα διὰ νὰ σᾶς ἀναθρέψωμεν, νὰ βλέπωμεν ἐξαιρέτως εἰς σὲ τὸν πρῶτον, (τὸν ὅποιον ἔχουν οἱ ἄλλοι ἐξ ἀνάγκης νὰ μιμῶνται), ὅσα συχαινόμεθα νὰ βλέπωμεν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κακοῦθεις παῖδας τοῦ δρόμου; Ἐντροπή! Γεώργιε. Ἐντροπή μεγάλη εἰς σὲ! νὰ φαίνεσαι ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους παῖδας τῶν συγγενῶν καὶ φίλων μας τῶν κακοῦθεις καὶ ἀνόμοιους.

Γεώργιος. Δὲν σᾶς εἶπα, ὅτι ἄλλοι παῖδες μὲ παρεκίνησαν εἰς τὸ τελευταῖον μου σφάλμα, καὶ ὅτι δὲν προήλθεν ἀπὸ τὴν θέλησίν μου; Ὅταν ἐξήλθωμεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἐξ ἡ ἑπτὰ ὁμοῦ, εἰς ἓκ τῶν συμμαθητῶν μου ἔσυρε τὴν πέτραν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις Σᾶς ἔκοψε τὰ παράπονά του δι' ἐμέ. Ἄλλ' αὐτοὶ ὅλοι τὸν ἠπάτησαν, λέγοντες ἐκ συμφώνου, ὅτι τοῦ τὴν ἔσυρα ἐγώ.

Μήτηρ. Καὶ σὺ τί ἤθελες μὲ τοιούτους κακοῦθεις παῖδας; Δὲν σὲ παραγγέλω καθήμεραν νὰ περιορίζεσαι μὲ τὴν συναναστροφὴν τῶν ἐξαδέλφων σου, καὶ τῶν πκίδων τῶν οἰκιακῶν φίλων μας; Ἴδὲ τὴν χρηστὴν καὶ ἀξιαγάπητον διαγωγὴν αὐτῶν, καὶ ἐντράπου! Εἶναι καιρὸς σου πλέον νὰ αισθανθῆς καλὰ τί πράγμα εἶναι ἡ ἐντροπή καὶ ἡ φιλοτιμία εἰς τοὺς παῖδας.

Γεώργιος. Ἀδίκως μὲ ἐπιπλήττετε. Σᾶς εἶπα ὅτι εἰς ἓκ τῶν συμμαθητῶν μου ἔσυρε τὴν πέτραν καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, ἐρωτήσετε εἰς τὸ πλάγι τὸν Ἰωάννην ὅστις ἦτο μοζῆ μας, διὰ νὰ Σᾶς μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Μήτηρ. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσω κανένα, ἐπειδὴ συνθίζεις πολλάκις νὰ λέγῃς ψεῖματα, καὶ τοῦτο σὲ κάμνει νὰ μὴ διορθῶνται ποτὲ, διότι κρύπτεις τὰ σφάλματά σου καὶ ἔπειτα δὲν θέλεις νὰ ἐπιπλήττωσι, παιδία Γεώργιε, τὰ ὅποια δὲν θέλουν νὰ τὰ ἐπιπλήττωσι, φιλοτιμῶνται νὰ εὐχαριστοῦν τοὺς γονεῖς των μὲ τὴν καλὴν διαγωγὴν των· σέβονται τοὺς μεγαλητέρους των, καὶ ὑπακούουσι πάντιτε εἰς τὰς καλὰς συμβουλάς καὶ εἰς τὰ φρόνιμα παραγγέλματα. Ἄλλ' οὐ μᾶς ἔδωκε ποτὲ τοιαῦτα καλὰ δείγματα διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶμεν; Δὲν βλέπεις διὰ σὲ πόσον ἀνισχυοῦμεν καθήμεραν; Δὲν βλέπεις, ὅτι ὁ πατήρ σου κινδυνεύει νὰ ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του;

Πατήρ. (Μὲ θυμὸν) Γεώργιε! Διὰ τελευταίαν φορὰν σὲ λέγω, ὅτι ἂν ἀκούσω πλέον ποράπινα διὰ σὲ ἀπὸ κανένα· ἂν ἴδω νὰ ἀμελήσῃς ποτὲ τὰ μαθήματά σου· ἂν ἴδω νὰ ἀπειθήσῃς κομμίαν φορὴν καὶ εἰς τὰς μικρότερας διαταγὰς τῆς μητρὸς σου, θὰ σὲ ἀποβάλλω ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἀφεύκτως· ἕκαμα σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ σὲ παραδώσω εἰς ἓνα πλοίαρχον διὰ νὰ ἀποκτήσῃς εἰς τὴν θάλασσαν ὅ,τι οἱ γονεῖς σου καταγινόμενοι ἡμέρην καὶ νύκτα δὲν δύνανται νὰ σὲ προξενήσωσι· καὶ εἶμαι ἐβέβαιος, ὅτι ἡ σκληρότης τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν ἀγρίων κυμμάτων οἱ τρομεροὶ κτύποι, θέλουν σὲ κάμει μίαν ἡμέραν καλὸν ἄνθρωπον!

ΗΘΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

ὁ Γουλιέλμος Derr.

Κατὰ πολλὰ διαφορετικῶ τῷ τρόπῳ εἰς ἐκείνους τοὺς δυστυχισμένους τόπους, ὅπου οἱ Εὐρωπαῖοι ἤνοιξαν τὸν

μισητόν θέατρον σκληρότητος, καὶ ἀρπαγῆς, ἐπολιτεύθη ἄλλος τις Ἄγγλος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θέλει μείνει ἀθάνατον εἰς τὴν μνήμην τῶν μεταγενεστέρων. Ὁ Γουλιέλμος Πένν, λαβὼν παρὰ Καρόλου τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας τὴν κτῆσιν καὶ ἐξουσίαν ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς βορείου Ἀμερικῆς, ἣτις ἐπωνομάσθη ἔπειτα Πενσιλβανία ἀπὸ τὸ ὄνομά του, καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ δάση τὰ ὄντα ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ βασανίζῃ ἐκείνους τοὺς ἀθλίους, ὡσπερ ἄλλοι ἔπραξαν, ἄλλην φροντίδα δὲν ἔλαβε παρὰ νὰ τοὺς ελαφρύνῃ, καὶ μὲ τὴν φιλανθρωπίαν του, καὶ μὲ τὰς συνεχεῖς πράξεις τῆς εὐποιΐας του, ἐγένεν ἀίδιον ὑποκείμενον τοῦ θαυμασμοῦ των, καὶ τῆς ἀγάπης των.

Κατ' ἀρχὰς ὁμοῦ, ἡ δυσπιστία, τὴν ὁποίαν εἶχον ἐκεῖνα τὰ ἔθνη, καὶ τὸ κατὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἄσπονδον μῖσος αὐτῶν, ἐγένεν αἴτιον, ὡστε πολλοὶ κατ' αὐτοῦ ἠγέρθησαν, καὶ ὑπ' αὐτῶν καταπολεμούμενος, ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ τὰ ὄπλα πρὸς φύλαξίν του. Ἐπιτυχὴν λαμπρὰν νίκην, καὶ λαβὼν πολλοὺς αἰχμαλώτους· μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶδεν ἀγομένην ἐμπροσθέν του καὶ μίαν ὠραιότατην κόρην. Ἐκλαίεν αὐτὴ πταμηδόν, μῆτε μόνον ἡ στέρσις τῆς ἐλευθερίας ἦτον λυπηρὰ εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ἄλλη βαρυτέρα ζημία τὴν ἐπλήγωνεν. Ἠγάπα θερμῶς ἕνα νέον ὁμοῖόν της τὴν ἡλικίαν καὶ ὠραιότητα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀνταγαπᾶτο ἐξ ἴσου· ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου αὐτῶν ἤδη πλησίον, ὅταν οἱ θόρυβοι τοῦ πολέμου ἐφθασαν νὰ τὸν ἀποτρέψουν, καὶ τώρα κλεισμένη εἰς τὰ σίδηρα, δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἐλπίδα ὅχι μόνον νὰ ἐνωθῇ μὲ αὐτὸν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ φθάσῃ ποτὲ νὰ τὸν μεταῖδῃ· μάλιστα πολλὰ πικρότερον τὴν ἐβασάνιζεν ὁ φόβος, μῆπως ἐκεῖνος ἔπεσεν ὡς θῆμα ὑπὸ τὰ ὄπλα τῶν ἐχθρῶν, διότι ἐγνώριζε πολλὰ καλὰ τὴν τόλμην καὶ ὀρμὴν αὐτοῦ, καὶ ἤξευρεν ὅτι δὲν ἤθελε σταθῆ εἰς ἄλλο μέρος τῆς μάχης, εἰμὴ καθ' ὃ ἐγένετο αἰματοδεστέρα.

Ὁ Γουλιέλμος Πένν, κατανυχθεὶς ἀπὸ τὸ κλαύσιμόν της, ἐζήτει νὰ τὴν παρηγορήσῃ μὲ τὴν συνήθη του εὐσπλαγχνίαν καὶ ἡμερότητα, ὅταν ἰδοὺ ἕνα νεανίσκος Ἀμερικανὸς ὄλος ἀπὸ αἶμα μεμολυσμένος, καὶ μὲ κοντάρι καὶ σαῖτας ἀρματωμένος ἐκεῖ ὀρμητικῶς ἤρχετο. Μόλις ἐφθασε, τρέχει πρὸς τὴν αἰχμαλώτων κόρην, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν καὶ χαρὰν, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον σηκώνει μίαν φωνήν, καὶ πίπτει ὀλιγοθυμημένη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Αὐτὸς μὲ παρηγορητικὸς λόγους τὴν ἀνακαλεῖ εἰς ἐαυτὴν, ἔπειτα ῥίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ νικητοῦ τὰ ὄπλα, τοῦτο τὸ

αἶμα, λέγει του, καὶ ταῦτα τὰ ὄπλα ἀριδῆλως σοὶ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι μῆτε μικροψυχία, μῆτε φυγὴ ἀπὸ τοῦ ἰδικού μου, μῆτε ἀλύτεις ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ· μὲ ἔφεραν ἐδῶ. Κανένα πρᾶγμα δὲν ἤθελε δυνηθῆ ποτὲ νὰ μὲ κάμῃ νὰ πέσω ζωντανὸς εἰς τὰς χεῖράς σου, ἀν' ἡ ἄδικος τύχη δὲν ἤθελε μοῦ ἀρπάξῃ σήμερον τὴν γυναῖκά μου, καὶ δὲν ἤθελε τὴν πρᾶδότη εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν μακρὰν, ἐμπεπλεγμένος εἰς τὴν σύγχυτιν τοῦ πολέμου, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν δικφθεντεύσω. ἤξευρε λοιπὸν ὅτι μοῦ εἶναι ἀκριβὴς ὑπὲρ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ζωὴν, καὶ ὅτι, ἄλλο τι δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ μὲ χωρίτῃ ἀπὸ αὐτῆν ποτὲ, παρὰ μόνον ὁ θάνατος. Ἐγὼ ὁμοῦ δὲν ἐρχομαι ἐδῶ νὰ ζητήσω νὰ τὴν ἀποδώσῃς εἰς τὰς δεῖτεῖς μου· τοιαύτην ὑψηλὴν γενναϊότητα δὲν τολμῶμεν ἡμεῖς νὰ ἐλπίσωμεν ἀπὸ σᾶς τοῦς ἀγρίους ἀνθρώπους, τοῦς ὁποίους ἡ θεία ὀργὴ στέλλει καθ' ἡμῶν ἀπὸ τὴν θάλατταν· ἀλλὰ τοῦτο κἂν ἡ σκληρότης σου δὲν θέλει μοῦ ἐναντιωθῆ, νὰ συμμεθέξω καὶ ἐγὼ τῶν ἀλύτων της, καὶ νὰ μείνω ἐδῶ δούλος ὁμοῦ μὲ αὐτήν.

Ἐκθαμβος ὁ Γουλιέλμος Πένν διὰ τὴν ἀκλόνητον ἀφοβίαν, καὶ γενναίαν ἀπόφασιν τοῦ νέου, ἀγκαλιᾶζόντάς τον μὲ πατρικὴν ἀγάπην· ἀλλὰ σὺ μετροῦ, ὦ τέκνον μου, ἀπεκρίθη, ἀφ' ὅσα ἤκουτες, ἡ ἴδεις ἴσω· εἰς μερικοὺς, τὴν ψυχὴν καὶ τὰ ἦθη ὅλων κοινῶς τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Ἐγὼ δὲν ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ ἀρπάξω τὰς γυναῖκάς σας, ἡ τὰ ὑπάρχοντά σας, ἢ νὰ σᾶς διώξω ἀπὸ τοῦς τόπους σας, ἢ νὰ σᾶς κάμω δούλους μου, ἀλλ' ἤλθην νὰ ζητήσω εἰρήνην καὶ φιλίαν μὲ σᾶς. Ἡ ἐχθρὰ σας, καὶ αἱ ὕβρεις σας μόνον μὲ ἐβίασαν νὰ πιάσω τὰ ὄπλα, καὶ ἀπὸ σᾶς τοῦς ἰδίους κρέμαται τὸ νὰ μὲ κάμετε νὰ τὰ ἀποβάλω εὐθὺς, μόνον νὰ ἔχετε μὲ ἡμᾶς εἰρήνην καὶ συμμαχίαν. Τὴν κόρην ταύτην ὡς τόσον, τὴν ὁποίαν ἡ νίκη πρέδωκεν εἰς χεῖράς μου, μετὰ χαρᾶς ἐγὼ σοὶ ἐπιστρέφω, καὶ δύνασαι νὰ ὑπάγῃς μὲ αὐτὴν εἰς τὸν τόπον σου ὅταν θέλῃς. Παρομοίως θέλω ἀποδώσει καὶ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους ὅταν ἰδῶ νὰ παύσουν ἀπὸ τὸ μέρος σας αἱ ἐπιδρομαὶ καὶ οἱ φόνοι, καὶ τὸν λαόν μου ἐν ἀσφαλείᾳ ἀπὸ τοῦς διωγμούς σας.

Σὺ λοιπὸν ἐβόησεν ἐκπληττόμενος ὁ νέος Ἀμερικανός, σὺ εἶσαι ἕνας Θεός, ἡ βέβαια ἀπὸ ἄλλην σάρκα καὶ ἄλλο αἶμα, ὅχι ἀπὸ τοῦς ἀπκθρώπους ἐκείνους, οἵτινες τόσον διψασμένοι δείχνονται διὰ τὸ αἶμα μας. Ἄχ! ἰδέ με εἰς τοὺς πόδας σου, νικημένον πολὺ περισσύτερον ἀπὸ τὴν γενναϊότητά σου, παρὰ ἀπὸ τὰ ὄπλα σου· τρέχω μετὰ

σπουδῆς πρὸς τοὺς ἰδικοὺς μου διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλω τὴν ἀνέλπιστον ταύτην μαρτυρίαν τῆς ἀρετῆς σου, καὶ πολλὰ ὀγλήγορα θέλεις μὲ ἰδῆ νὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ μὲ τὴν εἰρήνην, ἂν ἡ θέλησίς σου εἶναι εὐλκρινής. Ὁ Γουλιέλμος πάλιν ἐναγκαλισάμενος αὐτὸν εὐνεϊκῶς, ἄλλο ἀκριβώτερον δῶρον, εἶπε, καὶ ἐπιθυμητότερον, ὧ τέκνον, δὲν δύνασαι νὰ μοῦ κάμῃς ἀπὸ τοῦτο. Ἰπαγε, καὶ μετὰ σοῦ ἡ γυνή σου, ἡ δὲ ἐπιστροφή σου εἶθε νὰ ἦναι ταχεῖα καθὼς ἐπιθυμῶ.

Μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν χαρὰν, σφίγγοντες τὰ γόνατά του καὶ βρέχοντές τα μὲ τὰ δάκρυά των, ἀνεχώρησαν οἱ δύο νέοι, καὶ φθίσαντες εἰς τοὺς συντρόφους των, εἶπον τόσα καλὰ διὰ τὴν γενναιότητα τοῦ ἀξιαγάρτου τούτου ἀνδρός, καὶ διὰ τὴν πραότητα του, καὶ διὰ τοῦ; εἰρηνικοῦ σκοπούς του, ὥστε καταπεισμένοι ὅλοι, ἔστειλαν εἰς αὐτὸν παρευθὺς πρέσβεις, καὶ μετὰ τούτων τὸν ἀνδρεῖον νεανίσκον, διὰ νὰ τελειώσουν πᾶσαν φιλονεικίαν, καὶ νὰ συγκροτήσουν τοὺς ἀμοιβαίους δεσμοὺς μιᾶς παντοτεινῆς εἰρήνης, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀδελφότητος. ἐπειδὴ τοιαύτη ἠθέλησε νὰ ἦναι ὁ μεγαλόψυχος νικητής. Διὸ καὶ ἐπρόσταξε φιλαδελφίαν νὰ ὀνομασθῇ ἡ πόλις του, ὡς μία πόλις ἀνθρώπων ἀδελφικῆ ἀγάπῃ ἀναμεταξύ των ἡνωμένων.

Εἶθε νὰ ἠμπορέσουν εἰ λαμπροὶ συμπολιταὶ καὶ διάδοχοι τοῦ μεγάλου ἐκείνου Ἀνδρός, ἀφοῦ ἀπεινάξαν τῶρα μὲ τὴν σταθερότητά των, καὶ μὲ τὰ ὄπλα τὸν ὁποῖον ζυγὸν ἄλλοι ἔπασχον νὰ τοὺς ἐπιθέσουν, εἶθε λέγω νὰ ἔχωσι πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ ὑψηλὰ ἐκείνου παραδείγματα, ὥστε ἡ νέα δημοκρατία ἡ ὑπ' αὐτῶν συστηθεῖσα, ὅχι ὀλιγώτερον διὰ τὸ ἐνάρετον ἦθος, ὅσον διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ ἀγχίνουαν, νὰ λάμπῃ πάντοτε ἐν δόξῃ!

Ἡ ΝΕΟΪΗΣ.

Εἶναι μωρὸς, ὅστις λέγει ὅτι ἡ ἡλικία τῆς νεότητος ἔγεινε διὰ νὰ περᾶ ἐπὶ τῶν διασκεδάσεων. Ἀπ' ἐναντίας, οἱ νέοι χρεωστοῦν ν' ἀπολαμβάνωσιν εἰς αὐτὴν των τὴν ἡλικίαν καλὰς συνθηαίας, αἵτινες νὰ δύνανται νὰ τοῖς εἶναι ὠφέλμοι καθόλου τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ζωῆς των. Εἰς τοῦτο ἀρμόζει νὰ σκεφθῇ τις πρὸ πάντων, καὶ τόσῳ μᾶλλον, καθόσον ἡ ἀληθὴς εὐτυχία εἶναι κατὰ πάντα συνεπὴς μὲ τὴν φρόνημον χρῆσιν τῆς νεότητος. Οἱ νέοι ἐκείνοι, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶναι ἐν μίγμα τῆς ἐπάσכולήσεως καὶ τῶν ἀτλῶν ἡδονῶν, αἰσθάνονται, φυσικῶς τῷ

λόγῳ, πολὺ περισσότερον τὴς ἀπολαύσεως παρὰ τοὺς διεφθαρμένους. Ἡ μὲν ἀπλῆ ζωὴ ἀποκλιθεῖ πάντοτε τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ καὶ εὐδαίμονα· αἱ δὲ ὠφέλμοι ἐπάσכולήσεις κάμνουν αὐτὸν νὰ γεύεται καὶ τὴν παραμικρὴν ἀνάπαυσιν, ἐνῶ αἱ διασκεδάσεις δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ κεντήματα τῶν φυσικῶν ἐνοχλήσεων καὶ ὠθήσεως τῶν κακῶν ἔξεων, τὰς ὁποίας χρεωστεῖ νὰ χαλινώῃ ὁ νέος διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς καὶ λογικῆς του.

(Le Million de faits.)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

Τὸ ἐρανιζόμενον ἀνωτέρω ἀρθρίδιον περὶ τῆς ἡλικίας των νέων καταχωροῦντες εἰς τὸ φύλλον μας, παρακαλοῦμεν τοὺς ζωηροὺς, εὐκισθήτους καὶ φιλοτίμους ὁμογενεῖς νέους νὰ σπουδάσωσι μετὰ προσοχῆς τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἔννοιαν. Πολλοὶ νομίζουσιν, ὅτι ἐπειδὴ εἶναι νέοι, πρέπει νὰ ἐκδίδωνται ἀλόγως εἰς τὰς διασκεδάσεις, ἐννοοῦντες διασκεδάσιν τὸ νὰ τρώγωσι καὶ νὰ πίνωσι συνεχῶς κατὰ κόρον καὶ τὸ νὰ κατασπλωσιν ἀπερικέτως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ κόπου ἀπέκτησαν αὐτοὶ, ἢ αἱ γονεῖς αὐτῶν. Ἡ τοιαύτη δαπάνη τοῦ καιροῦ δύναται ἴσως νὰ ἦαι διασκεδάσις τῶν ἐπιπολαίων ἀνθρώπων· οὐχὶ δὲ καὶ ἐκείνων οἵτινες ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν εἰ εὐτυχῆς βέλλον. Οἱ μὲν εὐνοούμενοι ὑπὸ τῆς τύχης· νέοι, εὐρίντες μέσα, εὐπόρους γονεῖς καὶ πλεῖστοι, χρεωστοῦν διὰ τῆς τακτικῆς ζωῆς των νὰ λαμπρύνωσι τὸ γένος, τὴν κατάστασιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς οἰκογενείας των· οἱ δὲ γεννηθέντες ἐν ἐνδείᾳ, χρεωστοῦν νὰ μάθωσιν ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ τις δυνατὸν, ἐμπορεῖ διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς προσπαθείας εαθμηδῶν νὰ τὸ ἀπολαύτῃ· ὅτι κατ' ὀλίγον προοδεύει ὁ ἄνθρωπος ἀνεπισθίτως εἰς ὅλα· καὶ ὅτι, τὸ νὰ παραβλέπῃ τις σήμερον τὸ ἐν δι' ἀλόγου προφάσεως: νὰ ἀδιαφορῇ αὐριοῦν τὸ ἄλλο δι' ἀβεβαιότητα τοῦ μέλλοντος; καὶ νὰ κατασπαταλᾷ ἀδικόπως ὅ,τι ἀποκτᾷ ἐπὶ προφάσει νεότητος, ἀπομακρύνεται τότε ἀπὸ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιθυμητῆς εἰς πάντα νέον ἀποκαταστάσεως, καθόσον πώποτε ἐξ οὐρανοῦ δὲν ἔπεσε τυφλὴ τύχη ἐπὶ οὐδενὸς ἀνθρώπου. Ἡ ἡλικία αὕτη, εἶναι ἡλικία ἀκμαία, ζεῦρη, ἑωμαλαία, καὶ ἐνεργητικῆ. Ὄθεν, διὰ τῆς δυνατῆς ἐπὶ τῶν ἔργων προσηλώσεως πρέπει ὁ νέος νὰ χαλινώῃ ὅπως οὖν τὰ ὀρητικὰ κεντήματα

τῆς φύσεως, ἔχων ἐπὶ τῶν διασκεδάσεων του ἐν αὐτῆσιν μέτρον, κατάλληλον νὰ καταστέλλῃ τὴν ἀχαλίνωτον ὁρμὴν τῶν παθῶν του. Τοιαύτη ἐγκράτεια ἀποκαθιστᾷ ἀνκμφισθῶς εἰς ἕνα νέον τὰς διασκεδάσεις πλέον εὐκρέτους, τερπνάς καὶ ὑψηλάς· προξενεῖ ἀκατανόητον ἀπὸ λαυσιν τῆς νεότητος!

ΠΕΡΙ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ.

Ἡ Τυραννία δὲν εἶναι κυβέρνησις, ἀλλ' εἶναι τὸ αὐτογνώμον, τὸ ὁποῖον βραδύει ἀντὶ τῶν νόμων.

Καμία τυραννία δὲν εἶναι θεμελιωμένη ἐπάνω εἰς βία σιμα δίκαια· διὰ τοῦτο οἱ τύραννοι ἀναιροῦνται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ ὑψάθησαν εἰς τὸν θρόνον. Ὄταν τὰ συμφέροντα ὅλων τῶν ἀνθρώπων κατανατῶσιν εἰς τὸ συμφέρον ἑνὸς μόνου, ἢ βία ἐμποδίζει τὰ φῶτα, ἢ ἐξουσία κατασταίνει περιττὴν τὴν πειθῶ τοῦ λόγου, ὁ δὲ τύραννος ἔχει ἀνάγκη ὑποταγῆς καὶ ὄχι ἐνορέτων ὑπηκῶν· διότι ἡ ἀρετὴ ὡς πρὸς αὐτὸν εἶναι περιττὸν τι χρῆμα καὶ ἐπικίνδυνον.

Ἡ παγκόσμιος ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι οἱ διεφθαρμένοι ἄνθρωποι εἶναι κατὰ φύσιν λόγοι οἱ βοηθοὶ τῶν τυράνων, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὸν τρόπον νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα καὶ ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τῶν ἐσθῶν των· μόνον δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες, εὐσπλαγχνιζόμενοι τοὺς τυράννουμένους, κατεξάνιστανται τῆς τυραννίας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκδικηθῶσιν αὐτοὺς, καὶ ὄχι τὰς ἰδίας ὑβρίεις.

Ἡ τυραννία εἶναι ὀλεθρὰ ὄχι μόνον καθότι χάνουν τὴν ἀξίαν τοῦ λογικοῦ ὄντος οἱ τυραννοίμενοι, ἔρποντες εἰς τὴν δουλείαν καὶ κολακεύοντες τὸν τύραννον, ἀλλὰ καὶ καθότι μιμοῦνται τὰ διεφθαρμένα ἦθη αὐτοῦ.

Ὅτ' ἔπεινεν ὁ Αὐγούστης, ἐμέθυσεν οἱ λέγει.

Αἱ ἡδοναὶ ἀποβαίνουν ὁ μόνος σκοπὸς τῶν πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ζῆ δίχως ἀρετῆς, δίχως δόξης καὶ δίχως ἐλευθερίας.

Αἱ ἀτυχολίαι τοῦ πνεύματος προξενούν φόβον εἰς τοὺς τυράννους, καθὸ φέρονται καὶ εἰς τὴν ἔρυσαν τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου· πᾶσα δὲ ἔρυσαν εἶν' ἐναντία εἰς τὴν τυραννίαν· ἕως καὶ ἡ ποιητικὴ γίνεται ὑποπτος πρὸς αὐτήν. Ὁ Λουκανὸς ἀδει τὴν μάχην τῆς ψυχρῶραγούσης ἐλευθερίας, καὶ ὁ Πέρων ἐλογίθη ἀξίον θανάτου τὸν ἄδοντα τοιαῦτα ἄσματα.

Οἱ τύραννοι ἐκδικοῦνται ἱεροκρυφῶς· γνωρίζοντες ὅτι μίτουονται, καὶ ὅτι ὁ θάνατος αὐτῶν εἶναι ἐπιθυμητός, εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι νὰ κατηγορήσιν ὡς συνομώτας κατὰ τοῦ προσώπου αὐτῶν ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φρίττουσι πλείότερον διὰ τὰς τυραννίας των, διὰ τὴν ὅλους τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας· δὲν ὑποφέρουν δὲ οὔτε τοὺς γράφοντας, οὔτε τοὺς ὁμιλοῦντας εἰλικρινῶς, διότι τὸ ἐγκώμιον τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ σάτυρα τῆς κακίας· καὶ, διὰ νὰ ὑπάρξουν, λογίζονται σχεδὸν ἐκ τῶν ὧν οὐκ' ἄνευ τὸ νὰ ἐμποδίσουν τὴν διάδοσιν καὶ αὐξήσιν τῶν ιδεῶν· διὰ τοῦτο καὶ ἀπαγορεύουν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν.

Τὰ πρῶτα ἔργα τῆς τυραννίας ἀποβλέπουν τὸ νὰ ἐκνευρίσουν, νὰ μαλθακίσουν, νὰ καταστήσουν κτήνη τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς καταβυθίσουν εἰς τὴν ἀμάθειαν, « διότι συμφέρει, κα' ὡς λέγει ὁ Πασχάλης, νὰ μὴν αἰσθῆσθῃ ὁ λαὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ μὴ γνωρίσῃ τὸν σφετερισμὸν τῆς ἐξουσίας του· συμφέρει ν' ἀγνοῆ ὅτι ὁ σφετερισμὸς ἔγεινε πάλαι ποτὲ λαθρακίως καὶ παραλόγως, καὶ ἀνάγκη πᾶσα νὰ τὸν θεωρῆ ὡς νόμιμον καὶ αἰώνιον· ἀνάγκη νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀρχὴν του, διὰ νὰ μὴ δώσῃ ταχέως τὸ τέλος του. »

(Ζιουῆς.)

ΦΥΣΙΚὴ Ἱστορία.

Πτηνὰ.

Τὰ πτηνὰ, ἐπειδὴ ἔχουν καθρῶτα ὀμμάτια, καὶ βλέπουν ἀπὸ μακρὴν πολλὰ ἀντικείμενα, διὰ τοῦτο εἶναι ἀνήσυχτα καὶ πάντοτε ἔχουν χράν. Τὴν ἀνοιξὴν ὅταν ὅλη ἡ φύσις ἀνανεῖνεται, ζητοῦσι καὶ αὐτὰ νὰ πολυπλασιάσῃσι τὸ εἶδος των· τότε λιπὸν διαλέγουσι τὴν σύζυγον, τὴν ἀγαπῶσι, καὶ προτκολλῶνται εἰς αὐτὴν με σταθρότητα, ἂν καὶ εἶναι ἐκ φύσεως ἄττατα. Μερικὰ ζῶσιν ὁμοῦ, ἕως νὰ τεκνοποιήσῃσι, καὶ ἀναθῆψῃσι τὰ τέκνα των· ἀλλὰ, καθὼς αἱ περιτερεὶ καὶ αἱ τρυγόνες τὰ χωρίζει μόνος ὁ θάνατος.

Ἄρου ἀγαπῶσι, περνοῦν τὰς ἡμέρας των εἰς τὸ νὰ χιθεύωνται, νὰ κελαδοῦν, καὶ νὰ κτιζοῦν τὴν φωλεάν· τὸ θηλυκὸν ἀφοῦ γεννήσῃ τὰ αὐγὰ, τὰ ζεσταίνει με τὴν θερμότητα τοῦ σώματος. Δὲν ἐξγαίνει ἀπὸ τὴν φωλεάν, καὶ προτιμᾷ νὰ πεινᾷ πρὸ νὰ κινδυνεύσῃσι τὰ πουλία τῆς.

Τοῦ αὐγοῦ τὸ ἐξώφλιον ἔχει πόρους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖου; ἐξατμίζεται τὸ ὑγρὸν. Ὄταν ᾖ παλαιὸν, φαίνεται μέσα ὁ εὐκαιρὸς τόπος, καὶ ἡμπορεῖς τοῦτο νὰ τὸ ἰδῆς, ἂν βάλης τὸ αὐγὸν μεταξὺ τοῦ φωτός καὶ τοῦ ὀμματίου. Διὰ νὰ φυλάξῃς νωπὰ τὰ αὐγά, πρέπει νὰ κλείσῃς τοὺς πόρους, διὰ νὰ μὴν ἐξατμισθῇ τὸ ὑγρὸν, μὲ θερονίκην, ἢ μὲ ἀλειμμα, ἢ μὲ ἀναλυμένον κηρίον· πρέπει ὁμως νὰ μὴν ἐκάθισεν εἰς τὸ αὐγὸν ἡ ὄρνιθα.

Τὸ πουλίον μέσα εἰς τὸ αὐγὸν τρέφεται εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ τὸ ἀσπράδιον, καὶ ὅταν δυναμωθῶσι τὰ μέλη του, τότε ἀρχίζει νὰ τρέφεται μὲ τὸ κίτρινον. Ἐπάνω εἰς τὸν ὑμένα, ὁ ὁποῖος περικυκλῶνει τὸ κίτρινον, εὐρίσκειται μία μικρὰ λευκὴ στιγμὴ, καὶ εἶναι ὁ μόνος θλαστὸς, ὅπου κεῖται τὸ πουλίον, καὶ ἀπὸ τότε ἔχει ὄλα του τὰ μέλη τυλιγμένα ὁμως εἰς μικρὰν στιγμὴν, καὶ ἡ θερμότης τὰ ἐκτυλίσσει ὄλα.

Ὄταν τὰ πτερὰ τοῦ βρέφους ἡμποροῦν νὰ τὸ βαστάξωσι, τὰ προσκαλοῦν οἱ γονεῖς, διὰ νὰ ἐβγῶσι πλεόν ἀπὸ τὴν φωλεάν· δὲν φέρουσιν εἰς αὐτὰ τροφήν, καὶ στέκονται μακρὰν ἀπὸ τὴν φωλεάν, καὶ τὰ κράζου, καὶ οὕτω τὰ ἀναγκάζου νὰ πετάξωσι· δὲν μακρύνονται ἕως εἰς ἓνα καιρὸν. Τέλος, δὲν τὰ δίδου τίποτε, καὶ ἡ πείνα τὰ ἀναγκάζει νὰ ὑπάγου εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Ὀλίγοι καταλαμβάνου ὀρθῶς τὴν τιμὴν· διότι, ὁποῖος δὲν εἶναι ἐνάρετος, μήτε εἶναι τίμιος. Ζῆτει τὴν ἀρετὴν, μάλλον παρὰ τὸ χρυσίον· καθότι τοῦτο ἂν καὶ λάμπη, εἶναι μικρότερον ἐκείνης· ἢ γὰρ ἀρετὴ εἶναι ἐνδοξότατον βραβεῖον.

Ἡ προπετής καὶ αἰσχρὰ ὀμιλίς, εἶναι ἀναπολόγητος· διότι ἡ ἔλλειψις τῆς εὐπρεπείας, εἶναι ἔλλειψις καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Ἄφες πᾶσαν ξένην διάλεκτον, ἐνόσω δὲν ἐξεύρῃς τὴν ἰδικὴν σου· διότι εἶναι ἀτιμία τινὸς τὸ νὰ μὴ γινώσκῃ ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν του γλῶσσαν.

Πολλοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ζῶσι μακρὰν, ἀλλ' ὀλίγοι νὰ ζῶσι καλῶς· καὶ πλεῖστοι ζητοῦν τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τοῦτον μὲν τὸν κόσμον, ὀλίγοι δὲ εἰς τὸν μέλλοντα.

Ἡ ἀσχημοσύνη εἶναι πάντοτε αὐτοκατάκριτος· ἢ δὲ

σεμνότης καὶ τὸ κόσμιον εἶναι γλυκὰ σολίδια εἰς τὸν γυναικεῖον νοῦν.

Ὅποιος ζητεῖ μίαν σύζυγον, ζητεῖ καὶ σύντροφον· πρέπει λοιπὸν αἱ νεανίδες νὰ πλουτίζωσι καὶ νὰ κκλωπίζωσι τὸ πνεῦμά των μὲ ὠφελίμους γνώσεις.

Μὴ κρίνῃς· περὶ τῆς ἐσωτερικῆς χρηστικότητος, ἀπὸ μίαν πλασὴν ἀγιότητα, ἢ τὴν πολυλογίαν· διότι τὸ λαμπρὸν δὲν εἶναι πάντοτε καὶ χρυσίον.

Τὰ μικρὰ πνεύματα ὁμοιάζου μὲ τὰ μικρὰ φλασκία· ἐπειδὴ καὶ τὰ δύο κίχμνυσι μέγαν ταραχὸν ὅταν ἐκχύου τὸ περιεχόμενον.

Ὅλαι αἱ πρᾶξεις, ἂν καὶ ἐπωφελεῖς, εἶναι κακοῦθαις ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅποταν πηγάζου ἀπὸ κακόν τι κινήτόν.

Ἐκείνη ἡ ταπεινοφροσύνη, ἣτις ζητεῖ νὰ θεωρῆται, δὲν εἶναι ἡ πρωτίστη· εἰλικρινῆς μὲν δίνεται νὰ ᾖ, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀτελής.

Μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, μήτε εἰπῆς· ἐλθέ καὶ ἴδε πόσον ἐγὼ εἶμαι ταπεινός.

Ὁ πτωχὸς χριστιανός, μαχόμενος μὲ τὸν διέβολον καὶ τὰ φυσικά του πάθη, ἔχει πλέον ὀρθὰς ἰδέας περὶ τοῦ πολέμου, ἀπ' ὅ,τι εἶχεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, καὶ ἐκστρατεύεται εἰς ἐνδοξότερον ἀγῶνα.

ΜΥΘΟΙ.

ΛΕΩΝ, ΟΝΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Λεοντάριον, ὄνος, καὶ ἀλώπηξ· τὸ πάλαι ἔκαμαν συντροφίαν, καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ κυνήγιον. Πιασθὲν λοιπὸν πολὺ κυνήγιον, ὁ λέων ἐπρόσταξεν τὸν ὄνον νὰ τοὺς τὸ διαμοιράσῃ. Καὶ ὁ ὄνος, κάμνων τρεῖς μερίδας ἐξίστου, ἐπαραινέει τοὺς συντρόφους του νὰ ἐκλέξωσι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοὺς ἀρέσῃ. Ὁ δὲ λέων θυμωθεὶς, ἐσκότωσε τὸν ὄνον· καὶ ἔπειτα ἐπρίσταξε τὴν ἀλώπεκα νὰ κάμῃ τὴν μοιραστίαν. Ἀλλ' αὐτὴ ἐσώρευσε ὄλα εἰς ἓν μόνον μερίδιον, ἀφίνουσα μόνον ὀλίγοι τι διὰ τὸν ἐαυτὸν της. Τότε τῆς εἶπεν ὁ λέων· « Ποῖος, ὦ καλλίστη ἀλώπηξ, σὲ ἐδίδαξε νὰ διαμερίζῃς τοιοῦτοτρόπως; » αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη· « Ἡ δυστυχία τοῦ ὄνου! »

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν γειτόνων τὰ δυστυχήματα γίνονται σωφρονισμοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· Μᾶς συμφέρει πολλάκις ἡ ὑπομονή, ἂν ἔχωμεν νὰ πραγματευώμεθα μὲ

ἄδικον ἐξουσίαν, καὶ κράτος ἐνωμένον μὲ θηριώδη καὶ παράνομον διάθεσιν.

ἌΛΕΚΤΡΙΩΝ, ὄνος, καὶ λέων.

Ἐνας ἄλεκτρυόν, ἢ πετεινός, συνέβοσκεν ἕνα καιρὸν, ὄμου μὲ τινα ὄνον. Καὶ ἐπειδὴ ἐν λεοντάριον ἐρώρησε κατεπάνω τοῦ ὄνου, ὁ ἄλεκτρυὼν ἐφώνησε, καὶ αὐτὸ φεβηθὲν ἔφυγε· διότι λέγουν ὅτι ὁ λέων φοβείται τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ. Ὁ δὲ ὄνος στογάζομενος ὅτι ἔφυγε δι' αὐτὸν ἐπέδραμε κατὰ τοῦ λεονταρίου. Καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐδίωξε μακρὰν, ἕως ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἔφθινε πλέον ἢ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ, ὁ λέων γυρίσας τὸν κατέφαγεν. Ὁ ὄνος λοιπὸν, ὡς ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ, ἔκραξεν ἐλεεινολογῶν· « Ὡς δυστυχὴς ἐγὼ, καὶ ἀόητος! μὴν ὄντας υἱὸς γονέων πολεμιστῶν, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐκινῆθην εἰς πόλεμον; »

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἀνοήτως ἐπιφορτίνονται τοὺς ἐχθρούς των, κατατρέχοντές τους ὅταν ἐξεπίτηδες καὶ θεληματικῶς ταπεινόντο· ἔπειτα ὅμως δικαίως τιμωροῦνται καὶ ἀπ' ἐκείνους τοὺς κατατρεγμένους ἐχθρούς. Δηλοῖ προσέτι, ὅτι ὁ φρόνιμος δὲν θελεῖ φαντασθῆν ὅτι ἔχει προτερήματα, τὰ ὅποια μῆτε ἡ φύσις, μῆτε ἡ παιδεία δὲν τοῦ ἐχάρισε. Πόσοι δὲ τοιοῦτοι ὄνοι εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν!

ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

Ἐνας μύρμηξ, τοιῶς μυρμηγί, διψάσας ἐκατέβη εἰς τινα ἐρύσιν διὰ νὰ πίνῃ. Παρκορηθεὶς δὲ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ, ἔμελλε νὰ πνιγῇ. Κοθὼς εἶδεν ὅμως τούτο μία περιστέρα, ἔσπασεν ἐν κλωναράκι δένδρου, καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν ἐρύσιν, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἐκάθισεν ὁ μύρμηξ, καὶ οὗτος ἐγλύτωσεν. Ὀλίγον ὑπερον ἀπὸ τούτου τὸ συμβεβηκός, κάποιος ὀρνιθοκωνηγός, συναρμώσας τὰ καλάμια του, ἐπήγαγε διὰ νὰ πιάσῃ τὴν περιστέραν. Εἶδὼν αὐτὸ ὁ μύρμηξ, ἐδάγκασε τὸ ποδάρι τοῦ ἰξευτοῦ· καὶ ἐκεῖνος πονέσας ἀπέρριψε κάτω τὰ καλάμια, καὶ παρευθὺς τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρέπει νὰ ἀνταποδίδῃ τις πάντοτε χάριν εἰς τοὺς εὐεργέτας τυ, διότι ἡ ἀχριστία εἶναι ἀσχημὸν βέβαια, καὶ ἀτιμώτατον κρίμα.

ἈΣΤΕΙΑ.

1. Σχολαστικός, θέλων νὰ πωλήσῃ τὴν κατοικίαν του, ἔσυρε λιθάριον ἀπὸ τὸν τοῖχον, καὶ τὸ ἐγύριζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς δεῖγμα.

2. Σχολαστικός, θέλων νὰ μάθῃ, ἂν ὁ ὕπνος τὸν ἔπρεπε, κλείσας τοὺς ὀφθαλμούς, ἐστάθη ἀντικρὺ εἰς κάτοπτρον.

3. Σχολαστικός, ἀγοράσας οἶκον, ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ ἠρώτα τοὺς διαβάτας, ἂν τὸν πρέπει ὁ οἶκος.

4. Σχολαστικός εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι ἐπάτησε καρφίον καὶ φαντασθεὶς ὅτι ἐπληρώθη, ἔδωσε τὸν πόδα του. Ἄλλος δὲ τις, μαθὼν τὴν αἰτίαν, τὸν εἶπε, Διὰ τί κοιμᾶσαι ἐξυπόλυτος;

5. Ἐκρίνοντο περὶ κληρονομίας δύο συγγενεῖς, καὶ ἐξηγοῦσαν τοῦ ἀποθανόντος τὴν διαθήκην ἕκαστος πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον, λέγοντες συχνὰ εἰς τὸν κριτὴν· « Τοῦ μακαρίτου ἡ γνώμη ἦτον αὕτη ὁ μακαρίτης τοῦτο ἐνοοῦν σεν ». Ἀφ' οὗ πολλὴν ὄραν μὲ πολλὴν ὑπομονὴν τοὺς ἤκουσεν ὁ κριτής· « Ἐγὼ (τοὺς εἶπεν) εἰς τὰ λόγια σας δὲν πείθομαι· φέρετ' αὐρίον τὸν Μακαρίτην, ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου, ποίαν γνώμην εἶχε περὶ τούτου, » νομίζων ὅτι τὸ Μακαρίτης ἦτον ὄνομα ἀνθρώπου ζῶντος κύριον.

6. Εἰς συντροφίαν ἰατρῶν ἔπεσε λόγος περὶ τοῦ ποῖα ἦσαν τὰ καλῆτερα ἰατρικὰ νὰ ὀξύνωσι τὴν ὄρασιν. Δινομάζεν ἄλλος ἄλλο, καὶ νὰ συμφωνήσωσι δὲν ἐμποροῦσαν, ἕως, εἰς ἀπὸ τοὺς ἀκούοντας τοὺς εἶπεν· « Ἐξοχώτατοι ἰατροί, τὸ καλῆτερον ἰατρικὸν τῆς ὄρασεως εἶναι ὁ φθόνος. — Πῶς τοῦτο; (τὸν ἠρώτησαν μὲ ἀπορίαν). — Ὅτι (τοὺς ἀπεκρίθη) ὁ φθόνος βλέπει μεγαλῆτερα ἀπ' ὅ,τι εἶναι τὰ εὐτυχήματα τῶν ἄλλων. »

7. Ἐφθασαν εἰς παντοδοχεῖον δύο νέοι, καὶ ἐζήτησαν γεῦμα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγητῶν τοὺς ἔβαλεν ὁ παντοδοχὸς καὶ αὐτὰ ῥοφητά. Ὁ νεώτερος, ἀνοίξας τὸ πρῶτον αὐγὸν, εἶρεν ὀρνιθάριον, καὶ τὸ ἔδειξεν εἰς τὸν ἄλλον. Οὗτος τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ τὸ καταπῇ γρήγορα, πρὶν ὁ παντοδοχὸς τὸ μάθῃ, καὶ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ πληρώσῃ καὶ ταύτῃ καὶ τὸ ὀρνιθάριον. Τὸ κατέπιε μὲ μεγαλὴν εὐχάριστησιν ὁ νέος καὶ ὅταν θέλοντες ν' ἀνχωρήσωσιν, ἐζήτησαν τὸν λογαριασμὸν τοῦ γεύματος, τοῦ λέγει ὁ πρεσβύτερος εἰς ταῦτα.

τίον· « Πλήρωσε καὶ τὸ ἰδικόν μου μέρος· » εἶδ' ἔμῃ, θέλω
 « φανερόσιν εἰς τὸν πανδοχέα τοῦ ὀρνιθοκροῦ τὴν ὑπόθεσιν,
 » νὰ σὲ κάμῃ νὰ πληρώσῃς δεκάπλου. » Φοβηθεὶς ὁ νέος,
 ἐπλήρωσε καὶ διὰ τοὺς δύο.

8. Διὰ μελλούσης βροχῆς φόβον, ἐπαρακάλει τις τὸν φίλου,
 νὰ τὸν δανείτῃ τὸν μανδύαν του· καὶ ὁ φίλος τὸν ἀπε-
 κρίθη. « Δὲν τὸν χρειάζεσαι, ἂν δὲν βρέξῃ, τὸν χρειάζομαι
 ἐγὼ. »

Θεοκρίτου ἀστευότητες. — Ἐρωτηθεὶς ἀπὸ νυκτο-
 κλέπτην ὁ Χίος Θεοκρίτος, ἂν δειπνᾷ τὸ βραδύ εἰς φίλου.
 Ναί, ἀπεκρίθη, ἐκεῖ δειπνῶ, ἀλλ' ἐκεῖ καὶ μελετῶ νὰ
 κοιμηθῶ. — Ἄλλην φράσιν εὐρισκόμενος εἰς τὸ λουτρὸν,
 ἐπειδὴ δύο ἀπὸ τοῦ συλλουομένου, ὁ ἕνας ξένος, ὁ
 ἄλλος γνώριμος κλέπτης, τοῦ ἐζήτησαν νὰ τοὺς δανείσῃ
 τὴν ξύστραν του, ἀπεκρίθη εἰς μὲν τὸν ξένον, δὲν σὲ
 γνωρίζω, εἰς δὲ τὸν κλέπτην, πολλὰ καλὰ σὲ γνωρίζω.
 — Εἰς πολυλόγον τινα ἐρωτήσαντα, Ποῦ σὲ βλέπω αὔ-
 ριον; ἀπεκρίθη, ὅπου ἐγὼ νὰ μὴν σὲ βλέπω. — Τοὺς λό-
 γους τοῦ ῥήτορος Ἀναξιμένους ἔλεγεν ὅτι ἦσαν, Λέξων πο-
 ταμὸς, καὶ νοῦ σταλαγμός. — Εἰς ἄλλον ἀδέξιον ποι-
 ητὴν, ἀπαγγέλλοντα τὰ ποιήματά του, ἐπειδὴ τὸν ἤρω-
 τησέ, Ποῖα μάλιστα ἀπὸ αὐτὰ τὸν ἤρσαν; ὅσα ἀφῆκες;
 ἀπεκρίθη. — Κοραῆς.

Ἡ παιδεία. — Ὅλοι αἱ ἄλλαι ἡδοναὶ δὲν εἶναι
 οὔτε παντὸς καιροῦ, οὔτε πάσης ἡλικίας, οὔτε παντὸς
 τόπου. Ἡ παιδεία ὅμως εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ἔχει τὸν
 τόπον τῆς μορφώνει τὴν νεότητά, ὠφελεῖ τὴν ἀνδρικὴν
 ἡλικίαν, εὐχαριστεῖ τὴν γεροντικὴν, παρηγορεῖ τὴν δυ-
 στυχίαν, λαμπρύνει τὴν εὐτυχίαν, συντροφεύει τὸν ἄνθρω-
 πον ἡμέραν καὶ νύκτα· τὸν εὐφραίνει εἰς τὴν πόλιν, τὸν
 ἐνασχολεῖ εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὸν ἀναπαύει εἰς τὰς ὄδιπο-
 ρίας. — Κιέρων, μετάφρασις Βάμβα.

ΕΠΙΤΟΠΙΑ.

Κατ' αὐτὰς ἐδιωρίθη περὶ τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς
 γὰρ ἐπὶ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς πόλεως μας Ἐφορία,

συνισταμένη ἀπὸ τοὺς Κ. Κ. Θ. Πηλαιολόγον, Ζ. Ἀπαλύ-
 ραν, Ἡλίαν Κεχαγιᾶν, Στέφανον Τζιτζίνιαν, Εὐστράτιον
 Σκαρμαγκιᾶν, Γεώργιον Ψυχᾶν, Κ. Π. Βασιλόπουλον καὶ
 Γρ. Παῖλον.

Οἱ Ἐφοροὶ οὗτοι εἶναι ἐξ ἐκεῖνων τῶν πολιτῶν μας,
 οἵτινες περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ἀντροπὴν τῶν ἰδίων
 αὐτῶν τέκνων, καὶ οἵτινες, γνωρίζοντες βαθέως τὸ ἱερὸν
 πρὸς τὴν Πατρίδα ἐκάστου εἰ γένει αἰκογενειάρχου καθῆ-
 κον τοῦ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν τιμίους καὶ ξεναρέτους πο-
 λιτας, αἰσθάνονται βέβαια τὴν ἀνάγκην τῆς αὐστηρᾶς ἐπι-
 τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως τῶν μερικῶν τούτων διευ-
 θύνσεως.

Ἐχοντες λοιπὸν ἀντικείμενον τῶν δικασέων μας
 κυρίως τὴν γενικὴν ἀντροπὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἧτις ἀρ-
 χίζει ἀπὸ τὰ σπάργαννα, καὶ ἧτις ἐξαρτᾶται κατὰ μεγα-
 μέρος ἀπὸ τὴν δηλοῦσιν ἐκπαιδεύσιν, θέλομεν θεβαίως
 λαμβάνει συνεχῶς ἀφορμὴν νὰ πραγματευώμεθα περὶ τῆς
 νεοῦ ἀναπτύξεως τῆς πρώτης καὶ ἀθώας ἡλικίας
 αὐτοῦ, ἡ ὑποία, ὁμοιάζουσα κατὰ πάντα μὲ τὰ νεό-
 φυτα, ἀπαιτεῖ (ὡς ἐκεῖνα) δι' ἰκανὸν καιρὸν αὐστηρὴν
 προφυλακὴν ἀπὸ πολλῶν εἰδῶν προσβολᾶς καὶ κακὰς ἐν-
 τυπώσεως, μέχρις οὗ στερεώσῃ τὰ ἀπλᾶ ταῦτα μερικάκια
 τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τῶν ἐπὶ τῶν ἡθικῶν χάσεων, ὡς ἐκεῖνα
 στερεώνουσι τὰς ῥίζας τῶν ἐπὶ τῶν χάσεων τῆς γῆς· Ἡ
 δὲ ἀπαραδειγματίστος πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων προθυμία
 τῶν συμπολιτῶν μας, θέλει μᾶς κάμνει ἀναμφιδόλως νὰ
 γράφωμεν μὲ θάρρος.

Καὶ τῶντι, ἡ Ἐφορὰ πάλις τιμῶτα ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην
 Ἐπαρχίαν τὴν Πατρίδα, διὰ τὰ πολλὰ, κατ' ἀναλογίαν
 τοῦ πληθυσμοῦ τῆς, καὶ καλῶς ὀργανισμένα ἐκπαιδευτικὰ
 αὐτῆς Καταστήματα, δύναται μὲ μετριοφροσύνην νὰ καυ-
 χηθῆ, ὅτι μόνη αὐτὴ ἐγνώρισε καὶ ἐπραγματοποίησεν ἐν-
 ταυτῷ τὸν κοινωφελῆ τοῦτον σκοπὸν, κατορθώματα ὄλων
 τῶν τάξεων ἀνεξαιρέτως τὰ ἄξιονα καὶ θίλακ τένα νὰ
 διδάσκωνται τὰ στοιχειώδη μαθήματα, τὰ ὅποια, εἰς τὴν
 σημερινὴν ἐποχὴν, καταπῶσιν ἀναγκαῖα εἰς πάντα ἄνθρω-
 πον καὶ εἰς πᾶν ἐπάγγελμα.

Ἄς βλέπωσιν αἱ λοιπαὶ Ἐπαρχίαι τὴν ἀκμάζουσαν εἰς
 τὴν Δημοσίαν Ἐκπαιδευτικὴν Ἐφορὰν, διὰ νὰ ὠφελῶν-
 ται ἀπὸ τὸν ζῆλον καὶ τὸ ἀξιόλογον παράδειγμα τῶν φι-
 λομούσων κατοίκων τῆς ὅχι δὲ μὲ ἐκεῖνο τὸ φθονερὸν καὶ
 καταστρεπτικὸν βλέμα τινῶν ποταπῶν ἀνθρώπων, οἵτινες,

ἀνατραπέντες ὑπὸ τυραννικὰς καὶ δουλικὰς ἔξεις, τρέμωσι τὴν παιδείαν καὶ λογικὴν πρόοδον, καὶ ὀρμῶσιν ὡς μαινώμενοι διὰ τὴν φέρωσι παντοῦ εἶδους προσκόματα εἰς τὰ κατασταίνοντα εὐδαίμονα τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων ταῦτα στοιχεῖα. Πρέπει νὰ βλέπωσιν μὲ βλέμμα εὐνοϊκόν, μὲ ψυχὴν φιλότιμον καὶ μὲ φρόνιμα τοῦ σημερινοῦ προοδευτικοῦ Αἰῶνος!

ΠΟΛΙΤΙΚΑ

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΥ ΔΕΛΙΓΙΑΝΝΗ.

Ἐκφωνηθεὶς κατὰ τὴν 22 Δεκεμβρίου ἐν πλήρει συνεδριάσει.

Κύριοι Βουλευταὶ

Ὁρμώμενος ἀπὸ αἰσθημα εὐγνωμοσύνης ἀνέβην τὸ βῆμα τοῦτο, διὰ νὰ ἐκφράσω πρὸς ὑμᾶς τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν ὑψηλὴν τιμὴν, τὴν ὁποῖαν διὰ τῆς μεγάλης πλειοψηφίας σας εὐηρετήθητε νὰ μὲ κάμητε, προαχγόντες με εἰς τὴν Προεδρίαν τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους.

Ἡ τιμὴ αὕτη, Κύριοι, εἶναι ἀπόρροια τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων σας, τὰ ὁποῖα διατεθειμένον ὑπὲρ ἐμοῦ, μοι παρετάθησαν σήμερον εὐνοϊκὰ, καὶ ἀνκφύρεται μᾶλλον εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς, καθότι ἐνεπιτέθητε τὴν τιμὴν ταύτην εἰς ἓνα τῶν ἀδελφῶν καὶ συναγωνιστῶν σας, ὁ ὁποῖος ηὐτύχησε νὰ συντελέσῃ μὲ τὰς μικρὰς του δυνάμεις εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος, πολυειδῶς θυσιάσας καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν του.

Ἄν καὶ μὲ δειλιᾷ, Κύριοι, ἡ ἀσθένεια τῶν σωματικῶν μου δυνάμεων καὶ τὸ βάρος τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, τὸ ἄλλως πολύμοχθον δι' ἐμὲ, ἐνθαρρύνομαι ὅμως ἀπὸ τὰ πρὸς ἐμὲ εὐγενῆ αἰσθηματά σας καὶ κολακεύομαι νὰ πιστεύσω μετὰ ἔπεποιθήσεως, ὅτι θέλετε μὲ συντρέξει εἰς τὴν μικρὰν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης.

Ἀπὸ τῆς ιδέας ταύτης ὀρμώμενος δέχομαι θαρρύνοντας τὴν θέσιν ταύτην, καὶ δύναιμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι θέλω δικαιώσει προσηκόντως τὴν ἐκλογὴν σας ταύτην, διὰ

νὰ καθιερώσωμεν φρονίμους καὶ ὠφελίμους θεσμοθεσίας διὰ τοὺς ἀπογόνους μας, καὶ θεμελιώσωμεν εἰς ἀκράδαντους βάσεις τὸν πολύτιμον μακροῦ ἀγῶνος καρπὸν, τὸ ἱερὸν Σύνταγμα μας, καὶ νὰ προαγάγωμεν τὸ ἔθνος μας εἰς τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν του καὶ τὸν ἐνδοξον καὶ λαμπρὸν προορισμὸν του, τὸν ὀρισθέντα ἐν ταῖς ἀπορρήτοισι τοῦ Ἰψίστου βουλαῖς. Εἶθε, Κύριοι, ἡ σύνεσις καὶ ὁ πατριωτισμὸς, ὁ ὁποῖος καὶ ἄλλοτε σᾶς διέκρινε, νὰ χαρακτηρίσῃ καὶ αὐθις τὰς πράξεις μας διὰ νὰ ἀποπερατώσωμεν ὁμοσούντες τὰς ἐργασίας μας, καὶ νὰ δικαιώσωμεν τὰς ἐλπίδας τῶν ἐντολῶν μας, καὶ διὰ νὰ πολυάσωμεν τὰς εὐλογίας αὐτῶν τε καὶ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Δημοσιεύοντες τὸν λόγον τοῦ Προέδρου Κ. Κανέλλου Δελιγιάννη εἰμὲθ' ἔχασμένοι, καὶ ὡς δημοσιογράφοι καὶ ὡς ἀνεξάρτητοι πολῖται, νὰ κάμωμεν τὰς περὶ αὐτοῦ σπουδαίας παρατηρήσεις μας.

Αἱ πρῶται δύο περίοδοι, μὴν ἐμπεριέχουσαι ἄλλο τι εἰμὴ σαφεῖς κολακείας ἀνοικείους εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Προέδρου καὶ τῆς Βουλῆς, δὲν εἶναι ἀξίαι πολλοῦ λόγου. Ἡ δὲ τρίτη εἶναι πολὺ περιεργὸς διὰ τὴν ἐκφραζομένην δειλίαν τοῦ Προέδρου, τὴν σωματικὴν ἀσθένειαν τῶν δυνάμεων του, καὶ τὸ βάρος τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας ταύτης. Πόσον εὐκολον καὶ κοινὸν πρᾶγμα εἶναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ προφέρειν λέξεις καὶ φράσεις!

Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι ὁ Κ. Κανέλλος Δελιγιάννης δὲν ἔκαμεν ἄλλο εἰμὴ νὰ ἀναγνώσῃ, ἢ μᾶλλον νὰ ἐκστηθίσῃ ἀσυνεπὲς τι καὶ σχολαστικὸν σχεδίασμα, ἀσυμβίβαστον μὲ τὰς ἐκφραζομένας ἐν αὐτῷ ἀρχάς του, καὶ μὲ τὸν μετριοφρόνως καυχόμενον πατριωτισμὸν του.

Ἀναβαίνων, ἐν πρώτοις, ὡς πρὸς ὄρθρον ὁ Κ. Δελιγιάννης τὸ βουλευτικὸν βῆμα, ὤφειλε νὰ συλλογισθῇ ὅτι, ὀμιλῶν πρὸς τοὺς βουλευτὰς, ἀποτείνεται πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς του καὶ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. Ἐφείλε νὰ δείξῃ ὑπὲρ πάσαν ἄλλην περίστασιν, μὲ φυσικὴν εὐγλωττίαν, τὸν πατριωτισμὸν του. Ἐφείλεν, ἐνὶ λόγῳ, ὑψόνων ἄλλως πῶς τὴν φωνὴν του, νὰ εἴπῃ! Ἄδελφοὶ βουλευταὶ! Μετὰ τὸν ἐπταετῆ καταστρεπτικὸν καὶ αἱματώδη πόλεμον μετὰ τὸν τοσοῦτον ἐπομένως ἐκ τῆς ἀναρχίας καὶ τῶν ἐπιπορευμάτων...

» πολέμων σπαραγμόν· μετὰ ἐνδεκαετῆ εὐτελῆ καὶ ἀδι-
 » κον Κυβέρνησιν τῶν Παυκρῶν· καὶ τέλος, μετὰ δυνατὸν
 » κλονισμόν καὶ δεκαεπτάμηνον δυστυχίαν καὶ ἀμηχανίαν,
 » ἠξιώθημεν νὰ ἴδωμεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κλασικῆς ταύτης
 » Μητροπόλεως τὴν ἐπιθυμητὴν εἰς πάντα Ἑλληνα Βου-
 » λὴν τῶν Ἀντιπροσώπων, τῆς ὁποίας εἴμεθα ἡμεῖς μέλη.
 » Ἄς δοξάσωμεν τὸν Ὑψίστον! ὅτι ἐπροσκληθήμεν διὰ
 » νὰ ἐκτελέσωμεν τὰς πρώτας ἐργασίας τοῦ Νομοθετικοῦ
 » μας σώματος. »

« Ἡ μὲν Εὐρώπη, θεωροῦσα τὴν Ἑλλάδα ὡς μεσότοι-
 » χον τῆς πολιτικῆς ἰσορροπίας τῶν Μεγάλων Δυναμῶν,
 » παρατηρεῖ μὲ περίεργον ὄμμα τὰς ἐργασίας τῆς παρού-
 » σης Βουλευτικῆς Συνόδου, αἰτινὲς κατήντησαν σπου-
 » δαιότατον μεταξύ τοῦ περωτισμένου κόσμου ζήτημα. Αἱ
 » δὲ ἐνεπιστευθεῖσαι τὴν τύχην καὶ τὴν μέλλουσαν εὐδαι-
 » μονίαν τῶν Ἐπαρχίαι ἡμῶν, περιμένουν ἀνυπομόνως ἀπὸ
 » τοῦ Βουλευτηρίου τοῦτο μικρὸν τινα σπινθῆρα περὶ τῆς
 » μελλούσης ἐλπίδος τῶν. Πρέπει λοιπὸν θαρράλως νὰ
 » ἐμβώμεν εἰς τὸ ἐνδοξὸν στάδιον τοῦ κοινοῦ τούτου ἀγῶ-
 » νος. Πρέπει διὰ τῶν καλῶν καὶ φρονίμων ἔργων μας
 » νὰ δικαιώσωμεν τὴν Πατρίδα καὶ νὰ ἱκανοποιηθῶμεν
 » τοὺς ἐχθροὺς τῆς. »

« Ἔως χθὲς, Ἄνδρες Βουλευταὶ, ἐγίνοντο πικροὶ μεταξύ
 » ἡμῶν διαπληκτισμοὶ περὶ τῆς πλειονοψηφίας τοῦ
 » Ὑπουργείου. Ἀλλὰ, Σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὴν Πατρίδα,
 » (ἥτις ἦτο, καὶ εἶναι εἰς ἡμᾶς πάντοτε ἀντικείμενον
 » βαθείας ἀγάπης) ὅτι ἡ λέξις αὕτη δὲν ἐμπόρῃσε
 » ποτὲ νὰ διευκρινισθῇ εἰς τὸν νοῦν μου· καὶ πέποιθα, ἐν
 » συνειδήσει, ὅτι οἱ πλείστοροι ἄνθρωποι προφέρουσιν ἀπε-
 » ρισκέπτως τὴν λέξιν ταύτην, χωρὶς νὰ τὴν ἐννοῶσι
 » παντελῶς. »

« Τὸ κατ' ἐμὲ, Κύριοι Βουλευταὶ, πλειονοψηφία, καθ'
 » ὅσον ἀφορᾷ τὸ Ὑπουργεῖον, εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἐκτέλεσις
 » τῆς Ὑπουργικῆς ὑπηρεσίας, καὶ τὰ μεγάλα ὑπὲρ τῆς
 » Πατρίδος Αὐτοῦ κατορθώματα. Ἄμα ταῦτα τὰ προτε-
 » ρήματα ἐνυπάρχουν εἰς ἓν Ὑπουργεῖον, ὅποιονδήποτε
 » καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι τοῦτο, ἢ πλειονοψηφία τῆς Βουλῆς
 » εἶναι μία ἀναπόφευκτος τούτων συνέπεια. Τὸ δὲ Βου-
 » λευτικὸν τοῦτο σῶμα, τὸ ὅποιον ἢ ὀλομέλεια ἡμῶν
 » ἀπαρτίζει, εἶναι πάντα ἀνεξάρτητον, καὶ ἀσυγκρίτω
 » τῷ λόγῳ ἀνώτερον τοῦ Ὑπουργείου, καθὼς σῶμα Νομο-
 » θετικὸν καὶ γεννημένον ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς Πατρίδος.
 » Ὅθεν, ἐν τίνι λόγῳ δυνάμεθα, καταπατοῦντες τὰ ἱερὰ δι-

» καιώματα τῶν ἐντολέων μας καὶ μολύνοντες αὐτὴν ἡμῶν
 » τὴν συνειδήσιν, νὰ ὑποκύπτωμεν εἰς τὰ νεύματα τοῦ
 » Ὑπουργείου, καὶ νὰ παραχωρῶμεν εἰς αὐτὸ τυφλὴν καὶ
 » ἀδίκον πλειονοψηφίαν; Βουλὴ καὶ Ὑπουργεῖον,
 » Ἄνδρες Βουλευταὶ, εἶναι, εἰς Συνταγματικὸν Κράτος,
 » δύο στοιχεῖα οὐσιωδῶς ἀντικείμενα καὶ πολέμια πρὸς
 » ἑαυτὰ! ἢ δὲ ἰδέα αὕτη πρέπει νὰ ἐντυπωθῇ δυνατὰ
 » εἰς ὅλων ἡμῶν ἀνεξαίρετως τὰς ψυχὰς. »

« Ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν ἔθνῶν ἔμαθον, ὅτι καθ' ὅλους
 » τοὺς αἰῶνας ἡ ἔξουσία ἐσφετερίσθη τὰ δικαίωματα τῶν
 » διοικουμένων ὑπ' αὐτῆς λαῶν, καταδυναστεύουσα συ-
 » στηματικῶς μὲ ἀπάνθρωπίζον καὶ σκληρότητα τὸ ἀνθρώ-
 » πινον γένος. Ἡ δὲ καθημερινὴ πείρα διδάσκει ὅλους
 » ἡμᾶς, Κύριοι, ὅτι τὰ θέλητρα τῆς ἔξουσίας εἶναι τόσον
 » μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ, ὥστε νὰ ἐξαπατῶσι καὶ νὰ τυ-
 » φλῶνωσιν ἐνίοτε ἐναρέτους καὶ σοφοὺς ἀνθρώπους. Διὰ
 » νὰ καταστέλλεται λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἀχαλίνωτος τῆς
 » ἔξουσίας ῥοπή· διὰ νὰ ἐξελέγχωνται αἱ καταχρήσεις
 » τῶν Ὑπουργῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως, καὶ διὰ
 » νὰ ἐνισχύεται καθ' ὅλους τοὺς τρόπους τὸ ἐκτελεστικόν
 » σῶμα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὴν τήρησιν τοῦ Συν-
 » τάγματος, ἐγεννήθη τὸ Βουλευτικὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον χυ-
 » ρίως ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ καὶ προ-
 » βλέπει περὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ εὐτυχίας τοῦ ἔθνους·
 » δηλαδή, αὕτη ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, θεωροῦσα ἐπὶ
 » κεφαλῆς τῆς τῆν ἔξουσίαν πάντοτε ἀδίκον, δολίαν καὶ
 » τυραννικὴν, ἀπέκτησε μὲ ποταμοὺς αἱμάτων τὸ δικαί-
 » ωμα τοῦ νὰ στήσῃ αὐστηρὸς ἐπ' Αὐτῆς φύλακας, τοὺς
 » ἀντιπροσώπους τῆς. Καὶ ἰδοὺ ὁ μόνος καὶ καθαρὸς
 » σκοπὸς τοῦ Βουλευτικοῦ τούτου σώματος. »

« Σπουδάζοντες ὅθεν τὸ ὕψος, τὸ μέγεθος, τὴν ἰσχὺν
 » καὶ τὸ ἀνεξάρτητον τῆς θέσεώς μας, χρεωστοῦμεν νὰ
 » θυσιάσωμεν τὸ πᾶν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ὑπάρξεως.
 » καὶ εὐδαιμονίας· χρεωστοῦμεν, διὰ τῶν ἀξίων ἔρ-
 » γων μας, νὰ λαμπρύνωμεν τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου,
 » καὶ νὰ ἀνοίξωμεν ἐνδοξὸν στάδιον εἰς τὴν ἐγερθεῖσαν
 » ἤδη συμπαθῆ καὶ ζωηρὰν νέαν γενεάν τῶν τέκνων.
 » μας. »

« Ἄς ἐπικαλεσθῶμεν λοιπὸν, Συμπατριῶται, τὴν Θεῖαν
 » Πρόνοιαν, ἥτις εὐδοκίμει τὰ ἀνθρώπινα ἔργα, ἵνα μᾶς
 » φωτίσῃ εἰς τὸ νὰ καθιερώσωμεν φρονίμους καὶ ὠφελί-
 » μους θεσμιθεσίας διὰ τοὺς ἀπογόνους μας· νὰ θεμελιώ-
 » σωμεν εἰς ἀκραδάντους βᾶσεις τὸν πολῦτιμον τῶν μα-

» κρῶν ἀγῶνων καρπὸν, τὸ ἱερὸν ἡμῶν Σύνταγμα· καὶ νὰ
 » προάξωμεν τὸ ἔθνος μας εἰς τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονί-
 » αν του καὶ τὸν ἐνδοξὸν προορισμὸν του, τὸν ὀριοθέντα
 » ἐν ταῖς ἀπορρήτοις τοῦ Ὑψίστου Βουλαῖς. Εἶθε,
 » Κύριοι, ἡ σύνεσις καὶ ὁ Πατριωτισμὸς, ὁ ὁποῖος πρέπει
 » νὰ διακρίνη πάντοτε τὸν Βουλευτὴν, νὰ χαρακτηρίσῃ
 » τὰς πράξεις μας, διὰ νὰ ἀποπερατώσωμεν ὁμοσούντες
 » τὰς ἐργασίας μας, δικαιούντες τοιοιτοτρόπως τὰς ἐλ-
 » πίδας τῶν ἐντολῶν μας καὶ ἀπολαύοντες τὰς εὐλογίας
 » αὐτῶν τε καὶ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν ! »

ΠΕΡΙ ΑΡΓΙΑΣ.

Οἱ παλαιοὶ νομοθέται ἐφρόντισαν νὰ μὴν ᾖναι ἀργοὶ
 εἰς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν, διότι ἡ ἀργία γενεῖ τὴν
 ἀπορίαν, καὶ ἡ ἀπορία τὴν κακίαν. α Ἀπάντων μὲν οὖν
 » ἐφρόντιζον τῶν πολιτῶν, μάλιστα δὲ τῶν νεωτέρων . . .
 » εἰδότες τὰς μὲν ἀπορίας διὰ τὰς ἀργίας γιγνομένας,
 » τὰς δὲ κακουργίας διὰ τὰς ἀπορίας. Ἀνκίρουντες οὖν τὴν
 » ἀρχὴν τῶν κακῶν, ἀπαλλάξαι φόντο καὶ τῶν ἄλλων
 » ἀμαρτημάτων τῶν μετ' ἐκείνων γιγνομένων . . . τοι-
 » γαρ οὐκ ἐν τοῖς σιραφίσις οἱ νεώτεροι διέτριβον, οὐδ'
 » ἐν ταῖς αὐλητρίσις, οὐδ' ἐν τοῖς τοιούτοις συλλόγοις, ἐν
 » οἷς νῦν διημερεύουσιν· ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπιτηθεύμασις ἔμενον,
 » ἐν οἷς ἐτάχθησαν, θαυμάζοντες καὶ ὀμιλοῦντες τοὺς ἐν
 » τούτοις πρωτεύοντας, κ. τ. λ. » (Ἰσοκράτ. Ἀρειοπαγίτ.
 » σελ. 146—147.) Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθεθῇ, ὅτι οὐδεμίαν
 βλάβην φέρει εἰς τοὺς συμπολίτας του ὁ ἀργός, κατὰ
 τοῦτο μόνον, ὅτι οὐδ' ὠφέλειαν κάμμειαν προξενεῖ εἰς
 αὐτοὺς, δικαίως αποκλείεται ἀπὸ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν,
 τῆς ὁποίας μέλος νὰ ὀνομάζεται ἄξιος δὲν εἶναι, ἐπειδὴ
 δὲν συνεργεῖ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς. Οἱ ἄνθρωποι ἐνώ-
 θησαν πολιτικῶς, διὰ νὰ συμβοηθῶνται καὶ νὰ μεταλαμ-
 βάνωσι ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον ὅλα τὰ καλὰ, ὅσα καθεὶς
 χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἦτον ἀδύνατον νὰ προμηθευ-
 θῇ μόνος. α Γίγνεται τοίνυν πόλις, ὡς ἐγῶμαι, ἐπειδὴ
 » τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης, ἀλλὰ πολλῶν
 » ἐνδεῆς. Οὕτω δὲ ἄρα . . . πολλῶν δεόμενοι, πολ-
 » λούς εἰς μίαν οἰκίαν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθούς,
 » ταύτη τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὀνομα. » (Πλάτων,
 Πολιτ. σελ. 369.) Ὅθεν κατὰ μὲν τοὺς νόμους τοῦ
 Δράκοντος ὁ ἀργός ἐκολάζετο μὲ τὸν θάνατον (ἢ καθὼς

λέγουσιν ἄλλοι,) μὲ τὴν ἀτιμίαν. Ὁ Σόλων ἐμαλάκυνε
 τὸν πολλὰ σκληρὸν νόμον τοῦτον, διορίσας τὴν ποινήν
 τῆς ἀτιμώσεως κατ' ἐκείνου, ὅστις τρεῖς φορὰς ἤθελ' ἐλεγχθῆν
 ἀργός, ἀλλ' ἐπρόσθεσε καὶ τοῦτο, ὅτι καθεὶς πολίτης
 εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ σύρῃ τὸν ἀργὸν εἰς τὸ δικαστή-
 ριον, καὶ ὅτι ἡ βουλὴ τοῦ Ἀρείου πάγου ἔπρεπε νὰ ἐξετάζῃ
 πόθεν ἐκέρδαινε καθέννας τὰ πρὸ ζῶν ἀναγκαῖα, καὶ νὰ
 κολάζῃ τοὺς ἀργούς. Καὶ ἐπειδὴ πολλάκις ἡ ἀργία εἶναι
 τῆς κακῆς ἀνατροφῆς ἀποτέλεσμα, ὁ σοφὸς οὗτος νομοθέτης,
 διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς γονεῖς νὰ συνεθίζωσι παιδιόθεν τὰ
 τέκνα τῶν εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐθήκε καὶ νόμον νὰ μὴν ᾖναι
 ὑπόχρεως νὰ τρέφῃ, μηδὲ νὰ γηροκομῇ τὸν πατέρα του,
 ὅστις δὲν ἐδιδάχθη κάμμειαν τέχνην ἀπ' αὐτόν. Ἐλάβεν,
 ὡς λέγει ὁ Ἡρόδοτος, τὸν κατὰ τῆς ἀργίας νόμον ὁ Σόλων
 ἀπὸ τοῦς Αἰγυπτίους· ἄλλοι δὲ τὸν ἀποδίδουσι εἰς τὸν
 Πεισιστρατον. Πιθανώτερον ὅμως εἶναι, ὅτι πρῶτος τὸν
 ἐθήκεν ὁ Δράκων, ἔπειτα τὸν ἐδιώρθωσεν ὁ Σόλων.

(Κοραῖς)

Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ λόγου τοῦ Κ. Δαμιανοῦ.

(Ἴδὲ τὸ προλαβὸν φύλλον.)

Εἰς τῶν συναδελφῶν μας, ὁ Κ. Σχινᾶς μοὶ ἀπήντησεν
 εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐν μιᾷ τῶν παρελθουσῶν Συ-
 νεδριάσεων, ὅτι ἂν δὲν εἶχομεν καὶ ἡμεῖς λαϊμητόμους, ἂν
 δὲν ἐσφάξαμεν ἐστεμμένας κεφαλὰς, εἶχομεν εἰς τὴν Μεσ-
 σηνίαν, εἰς τὴν Μάνην αὐθαιρεσίας, καὶ αἷμα Ἑλληνικὸν
 ἐχύθη εἰς αὐτὰς κατὰ τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα. Ἔστω, Κύριοι,
 ὅτι καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν, καὶ εἰς τὴν Μάνην κανονοβο-
 λισμοὶ ἐκύρωσαν τὰς ἐκλογὰς, ὅτι εἰς μίαν τῶν Ἐπαρχιῶν
 ὁ ληστής Γηαταγάνας ἐπέμβη εἰς τὰς ἐκλογὰς, ὅτι ὁ
 Στράτος μὲ τὸν στρατὸν του παρηνόχλησε τοὺς ὑποψηφι-
 οὺς, ὅτι εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν μὲ αἷμα ἐγράφησαν τὰ πρα-
 κτικὰ τῶν Βουλευτῶν, ὅτι εἰς ἄλλην ὑπὸ τὸ κανόνιον καὶ
 μετὰ καταστροφὴν τῶν οἰκιῶν τῶν ἀντιπάλων ἐγένετο ἡ
 ψηφοφορία, ὅτι ἡ σαπουνοκασσέλα ἀλλαχόθι ἀντικατέστησε
 τὴν νόμιμον κάλπην· ἡ ψῆφος σας παρεδέχθη τοὺς παρου-
 σιάσθέντας Βουλευτάς, καὶ τοὺς ἐνέδυσσε μὲ τὸ ἐνδυμα τῆς
 νομιμότητος, δὲν εἶναι ἔργον μου νὰ προσβάλω κανένα.
 Ἀλλὰ σὰς ἐρωτῶ, ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι πρέπει νὰ ὑπο-
 φέρῃ ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας διότι ἀλλαχόθεν ἐγένοντο παρα-
 νομίαι; Ἐπεκυρώσατε ἐκείνους, καὶ πρέπει νὰ κατα-
 στρέψῃτε τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἰδρας; Τί εἶπατε εἰσερχόμενο

εις τὸ ἱερὸν τοῦτο « ὁμνῶ νὰ προστατεύσω τὸν νόμον »
 Ναί, Κύριοι, αὐτὸ ὠρκίσθητε, αὐτὸν τὸν ὄρκον ἐδόσατε
 ἐνώπιον Θεοῦ, ἐνώπιον τοῦ ἔθνους, καὶ τώρα θέλετε νὰ
 παραβῆτε τὸν ὄρκον σας, νὰ μὴ σεβασθῆτε τὴν ὑπόληψίν
 σας, τὸ ὄνομά σας; Εἶναι ἔνοχος ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας,
 διότι δὲν ἔγραψε μὲ αἷμα τὰ πρακτικὰ του;

Ἄλλος τῶν Κ. Βουλευτῶν μοὶ ἔκαμεν ἀπάντησιν, τὴν
 ὁποίαν ὁσάκις ἐθυμοῦμαι, ἀνατριχιάζω. Ἀκούων αὐτὸν
 ἀγορεύοντα ἐτραβίξα τὰ μαλία μου, ἐνόμισα, ὅτι δὲν εἶμαι
 ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου τῆς Ἑλλάδος. « Τὸ Ὑπουργεῖον
 » καὶ ἡ Βουλὴ εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό! » Τοιαύτη ἰδέα ἀπὸ
 στόματος Ἑλλήνου, καὶ Ἑλλήνου Βουλευτοῦ! Τοιοῦτον
 κατὰ τοῦ Συντάγματος ἀμάρτημα ἐνώπιον τῆς Βουλῆς
 τῆς Ἑλλάδος! Διὰ τί ἐχύθησαν τόσα αἵματα, διὰ τί κα-
 τεστράφησαν αἱ πόλεις μας, διὰ τί ἐκινδυνεύσαμεν τὴν
 ὑπαρξίν μας; διὰ νὰ χωρισθῇ τὸ Ὑπουργεῖον ἀπὸ τὴν
 Βουλὴν καὶ ὅλαι αἱ θυσίαι μας ἀπέβησαν μάταιαι; ταυ-
 τίζοντες Βουλὴν καὶ Ὑπουργεῖον ἔχομεν πλέον Σύνταγμα;

Μοὶ μένει ἡ ἐλπίς, ὅτι αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖον θελεῖ συναι-
 σθανθῆ τὸ ἄτοπον τῆς ἐπεμβάσεως τῆς νομοθετικῆς ἐξου-
 σίας εἰς τὰ διοικητικὰ καθήκοντα. Τὸ Ὑπουργεῖον ἀπε-
 φάσκει νὰ μείνῃ μακρὰν ἡμῶν, νὰ μὴ παρουσια-
 σθῇ ποτὲ εἰς τὰς συνεδριάσεις μας. Δὲν ἐπιφέρω γνώμην
 ἂν καλῶς ἢ κακῶς ποιῶν, ἐβάδισεν αὐτὴν τὴν ὁδόν·
 ἄλλοι τὸ ἐπέκρινον, ἄλλοι ἐνέκρινον τὴν διαγωγὴν του ὡς
 πρὸς τοῦτο· ἀλλ' ἡ σημερινὴ περίστασις ἀπαιτεῖ τὴν
 προσοχὴν του. Ἄν ἦμην Ὑπουργὸς, ἤθελα παρουσιασθῆ
 ἐνώπιόν σας, ἤθελα σᾶς παραστήσει τὸ ἄτοπον τῆς ἐπεμ-
 βάσεώς σας εἰς διοικητικὰ χρέη, ἤθελα σώσει τὴν Βουλὴν
 ἀπὸ τοιοῦτον ἀμάρτημα. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν
 διέτριψεν ἔτη πολλὰ εἰς Γαλλίαν· ἐλπίζω νὰ συναισθανθῇ
 ὅτι τοιαῦται προσβολαὶ κατὰ τοῦ Συντάγματος δὲν δύναν-
 ται παρὰ νὰ φέρωσιν ἐπὶ τέλους τὴν καταστροφὴν του·
 ἐκτὸς τούτου, ἡ ὑπόληψις αὐτοῦ τοῦ Κ. Ὑπουργοῦ ἀπαι-
 τεῖ νὰ σᾶς ὑποτρέψῃ ἀπὸ τοιοῦτον κατὰ τοῦ Συντάγματος
 ἀμάρτημα. Εἴτε δικαίως, εἴτε ἀδίκως τὸ Κοινὸν φρονεῖ,
 ὅτι οἱ ἀντίπαλοί μας εἶναι πολιτικοὶ φίλοι τοῦ Ὑπουργοῦ
 τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅτι ἐπὶ τῆς πολιτικῆς του φιλίας στη-
 ριζόμενοι ὑπεκίνησαν τὴν ἀναφορὰν, ἐλπίζοντες ἀπὸ τὴν
 φιλίαν του τὴν ἐπιτυχίαν των· ὁ περιοδικὸς τύπος ἐπανε-
 λαβε τὴν ἰδέαν ταύτην τοῦ Κοινοῦ, τὴν ἀνέπτυξε· τὸ συμ-
 φέρον τοῦ Ὑπουργείου ἀπικτεῖ νὰ ἐξαλείψῃ αὐτὴν τὴν
 ἰδέαν τοῦ Κοινοῦ.

Οἱ ὑποκινήσαντες τὴν ἀναφορὰν ζητοῦντες ν' ἀποδείξωσι
 τοὺς λόγους των, ὅτι ἔγειναν παραβιάσεις τῆς ἐλευθέρως
 ἐκλογῆς, ἀναφέρουσιν, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν οἱ νεανικοὶ μας
 βραχίονες νὰ καταστρέψωσι κολοσσούς ἱστορικούς. Δὲν
 ἀρνοῦμαι, ὅτι εἰς αὐτῶν εἶναι ἀνὴρ ἱστορικός. Εἰς ὅλον
 τὸν κόσμον ὑπάρχουν διαίρεσεις, συγγένειαι, συμπάθειαι ἢ
 ἀντιπάθειαι, σχέσεις φιλικαὶ, συμφέροντα πολιτικὰ, πάθη
 καὶ ἄλλαι περιστάσεις φέρουσαι τὰς δαισιόσεις ταύτας· ὡς
 ὑπάρχουν τοιαῦται εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος,
 οὕτω καὶ εἰς Ἰδραν, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐκεῖ δὲν
 ὑπάρχουν συνταγματικοὶ ἢ κυβερνητικοὶ, ἐθνικοὶ ἢ ἀντε-
 θνικοὶ, συντηρητικοὶ ἢ ἀναρχικοὶ, ἄς εἴπω, συγχωρήσατέ
 μοι καὶ τὰς ἄλλας τῶν κομμάτων ὀνομασίας, δὲν ὑπάρχουν
 Κωλετικοὶ, Μαυροκορδατικοὶ, ἢ Μεταξικοὶ, ὑπάρχει διαί-
 ρεσις φυσικὴ, ὑπάρχει τὸ παρελθόν, καὶ τὸ μέλλον· τὸ
 στάσιμον καὶ τὸ προοδευτικόν· εἰς τὸ παρελθὸν ὑπάγεται
 ἡ ἱστορικὴ γενεὰ, εἰς τὸ μέλλον ἡ νέα γενεὰ, ἡμεῖς, τὰ
 τέκνα τῶν ἱστορικῶν ἀνδρῶν, ὁ λαός. Τὸ παρελθὸν τέ
 ἔπραξε τόσα ἤδη ἔτη; ἐπροσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ εἰς
 ἑαυτὸ τὰ πάντα, ἔκαι ἀδιαφοροῦν (περὶ τοῦ μέλλοντος
 ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃ πέπλον ἐπὶ τῆς πραγματικῆς δυνάμεώς
 του διὰ νὰ τὴν δεῖξῃ κολοσσαίαν.

Κατὰ τὸ 1842 ἐδείχθημεν, ἀπεσύραμεν τὸν πέπλον
 τοῦτον, καὶ μὲ ὅλας τὰς βραδουργίας τῆς τότε Ἐξουσίας,
 ἐξελέξαμεν ἐπαρχιακὸν συμβούλιον ἐξ ἀνθρώπων τοῦ μέλ-
 λοντος. Ἀσυντάκτου Κυβερνήσεως ἀσύντακτος ὑπουργός, ὁ
 Χρηστείδης κατέστρεψε τὸν θρίαμβον τῶν προσπαθειῶν
 μας καταστρέψας τὸν νόμον· ὁ ἀθάνατος τύπος ὕψωσε
 βροντώδη φωνὴν κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας, ἐσύραμεν τὴν ἄλυ-
 σον τῆς δουλείας, τὴν ὁποίαν εἶχε χλαρεύσει δι' ἡμᾶς, διὰ
 τὸ ἔθνος ὅλον ἢ Ξενοκρατία, ἢ Καμροκίλα. Ἐπεριμένομεν
 τὸν ἥλιον τῆς εὐδαιμονίας· τὴν δευτέραν τοῦ Σεπτεμβρίου
 ὁ ἥλιος μᾶς ἀπεχαιρέτησεν ἄλυσοδεμένους, καὶ τὴν τρίτην
 μᾶς ἐχαιρέτησεν ἐλευθέρους. Ἡμεῖς, Κύριοι, εἴμεθα οἱ ἀν-
 θρωποὶ τοῦ μέλλοντος, ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἄλυσοδεμένοι· οἱ
 ἀνθρωποὶ τοῦ παρελθόντος δὲν ἐχαιρέτησαν τὸν ἥλιον τῆς
 Σεπτεμβριανῆς παλιγγενεσίας τοῦ ἔθνους. Ἐρωτήσατε τοὺς
 ἀρχηγούς τῆς πολιτικῆς μεταβολῆς, τὸν Μεταξᾶν, τὸν
 Καλλέργην, τὸν Λόντον, πῶς ἔπαλλεν ἡ καρδία των,
 ἕως οὗ μάθουν, ὅτι ἡ ἐνδοξὸς Ἰδρα ἠσπάσθη τὴν μεταβο-
 λὴν διὰ τὴν ἔπαλλεν ἡ καρδία των, Κύριοι; διότι τὸ ὄνομα
 τῆς Ἰδρας ἐβάρυνε τὴν στάθμην τῆς ἐπιτυχίας, καὶ διότι
 ἐγνωρίζον τὰς διαθέσεις τῶν ἀντιπάλων μας. Ναί, Κύριοι

δὲν εἶχον ἄδικον νὰ ἀνησυχῶσιν· ἐνθυμήθητε ὅτι τὸ ἀπὸ ἀνθρώπων τοῦ παρελθόντος συγείμενον δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἰδρας δὲν ἤθελε νὰ μιμηθῆ τὴς λοιπὰς ἐπαρχίας τοῦ Κράτους, δὲν ἤθελε νὰ στείλῃ ἀναφορὰν παραδοχῆς τῶν κατὰ τὴν ἐνδοξὸν ἐκείνην ἡμέραν συμβάντων, δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν λαὸν νὰ τελέσῃ τὴν τελετήν. Ὁ Τσαμαδός, (ἰδοὺ Κύριοι παρῶν εἶναι), ὁ γόνος αὐτὸς μιᾶς ἐνδόξου οἰκογενείας, τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ, συντάττει τὴν ἀναφορὰν, καὶ ὁ λαὸς ἐνθουσιώδης ἐπευφημεῖ καὶ τοῦ λαοῦ αἱ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίαι διασχίζουσι τὸ κάλυμμα τοῦ κολοσσοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ Ἐξουσία ἔδιδεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παρελθόντος. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς μεταβολῆς ἐχειροκρότησαν τὸν Ἰδραϊκὸν λαόν, τὴν Ἰδραϊκὴν νεολαίαν. Ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ μὴ νικήσωμεν ἡμεῖς; Ναι, Κύριοι, ὁ λαὸς δὲν περιωρίσθη νὰ σύρῃ ἀπὸ τὸν φαινόμενον κολοσσόν, τὸν πέπλον τὸν ὁποῖον τῷ ἐδάνεισεν ἡ Ἐξουσία, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ ἀκόμη μακρύτερα, ἠθέλησε νὰ δώσῃ τρανώτατα δείγματα τῶν συνταγματικῶν αἰσθημάτων του, τὰ ὅποια καὶ ἐπὶ τῆς Τουρκοκρατίας δὲν ἤρνήθη ποτὲ, ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ κατὰ τοῦ παρελθόντος. Τί ἄλλο ἦτον ἡ ἐκλογὴ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἰδρας διὰ τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν, εἰμὴ μία δραστηρία διαμαρτύρησις κατὰ τοῦ παρελθόντος; εἶπεν ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας τότε, λέγει καὶ σήμερον « εἶμαι λαὸς Σεπτεμβριανός, σὰς παρουσιάξω πληρεξουσίου, βουλευτὰς ἀνθρώπους τοῦ μέλλοντος, οἵτινες χρεωστοῦν τὴν ὑπαρξίν των εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας ἀδιαφορεῖ ὅταν ἔβλεπε τὰ ἑκατομμύρια εἰσερχόμενα εἰς τὸ ταμεῖον, καὶ ἐξερχόμενα αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῆ ἡ Ἐξουσία δὲν ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας, ὅ τὰ πάνδεινα ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος παθῶ, λιμώττει· ἀλλὰ δὲν ἀδικόρησε, Κύριοι, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῆς τιμῆς του, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ εἴπῃ, ὅτι ποτὲ δὲν θυσιάζει εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ του συμφέροντα τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους.

Ἐδῶ, ὅπου συζητοῦνται σήμερον τὰ κοινωνικά μας ζητήματα, ἐδῶ ὅπου θέλουσιν συζητηθῆ αὐριον τὰ ζητήματα πέντε μηνῶν (1) καγχάζοντες ἐκεῖνοι, οἵτινες μᾶς κατερελθόντος, καὶ θέλετε σεις, ἄνδρες, διαμαρτύρησις τοῦ παρελθόντος, καὶ θέλετε σεις, ἄνδρες, τοῦ Σεπτεμβρίου νὰ τιμηθῆ κατὰ τοῦ παρελθόντος, στείλας νέους τοῦ μέλλοντος νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐνώπιον ὑμῶν;

Λέγουσιν, Κύριοι, οἱ ὑποκινησαντες τὴν ἀναφορὰν, ὅτι παρεβιάσθη ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐξέσκησιν τοῦ δικαιομάτους του κατὰ τὴν ψευδοφροσίαν, καὶ ὑπὸ τίνος παρεβιάσθη; ὑπὸ τῆς φρουρᾶς.

Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν βεβαίως δὲν γνωρίζετε τί εἶναι ἡ φρουρὰ αὕτη. Ὁφείλω νὰ σὰς δώσω πληροφορίας. Μετὰ τὴν 3. Ἰουλίου ὅταν ἡ πολιτικὴ μεταβολὴ ἐματαιώσῃ τινῶν ἐλπίδας, ἀπεκάλυψεν ὡς ἰδανικὴν τὴν νομιζομένην κολοσσαίαν δύναμιν των, ἐζήτησεν ἡ τοπικὴ ἀρχὴ τὴν ἄδειαν νὰ συστήσῃ φρουρὰν ἐκ δημοτῶν τῆς Ἰδρας διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἡσυχίας εἰς τὰς κρίσεις ἐκείνας περιστάσεις. Ἡ Κυβέρνησις ἐνέκρινε τὸ μέτρον, καὶ ἡ ἐθνοφρουρὰ αὕτη ἔμεινε μέχρι τῆς παραμονῆς τῶν ἐκλογῶν μας· πρὶν αὐταὶ ἀρχίσωσιν, ἔπαυσεν ἡ φρουρὰ, καὶ δὲν διετηρήθησαν παρὰ ὅκτῳ μόνοι αὐτοὶ οἱ ὅκτῳ εἶναι Κύριοι, ἡ στρατιωτικὴ δύναμις, ἥτις κατὰ τὴν ἀναφορὰν τῶν ἀντιπάλων μας ἔκαμε τὸν λαὸν τῆς Ἰδρας νὰ τρέμῃ καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὰ πολιτικά του δικαιομάτα.

Ἐπὶ ὅκτῳ ἐνόπλων λοιπὸν παρεβιάσθη ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας! Ἄ, Κύριοι, γυναῖκας ἂν ἐθεωρούσατε τοὺς Ἰδραϊκοὺς, πάλιν δὲν ἔπρεπε νὰ ἀκούσθητε καὶ τοιοῦτον παραλογισμόν. Ὁ ἐνδοξὸς λαὸς τῆς Ἰδρας, ὅστις ἀπὸ τεσσάρων χρόνων ἠλικίας παλαίει μὲ τὸ τρομερότερον στοιχεῖον, ὅστις ἀτρόμως ἐρρίπτετο εἰς τὸ πῦρ τῶν ἐχθρῶν ζητῶν τὸν ἐνδοξὸν θάνατον, ὁ λαὸς ὅστις μὲ σιταροκάραβα κατέστρεψε πελώρια θαλάσσια θοῦνᾶ, ὅστις μυριάδας ἐχθρῶν σημαίων ἔφερε τεκμήρια τῶν θριάμβων του, ὅστις τρίκροτα τοῦ ἐχθροῦ ἔδρασε εἰς τὴν πρύμνην τῶν ἀσθενῶν πλοιαρίων του, αὐτὸς ὁ λαὸς παρεβιάσθη ὑπὸ ὅκτῳ ἐνόπλων; Καὶ νὰ τὸ φαντασθῆτε καὶ εἶναι ἀμάχημα, εἶναι ὕβρις. Τὸν λαὸν τῆς Ἰδρας θέλετε νὰ θεωρήτετε ὡς τὸν χειρότερον, ὡς τὸν ψοφοδέστατον λαὸν τῆς Ἑλλάδος; Καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Σίφνου ἔγειναν τοιαῦτα πκράπونا, ἀλλ' οὔτε τοὺς Σιφνίους δὲν ἠθελήσατε νὰ ἐντροπιάγητε. Δὲν θέλω νὰ τοὺς κατηγορήσω λέγων τοῦτο· τὸ εἶπον μόνον διὰ νὰ σὰς δείξω τὴν βαρύτητα τῆς κατὰ τοῦ Ἰδραϊκοῦ λαοῦ ὕβρεως. Ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας δὲν ἐγνώριζε νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἱερόν ἐκεῖνο δικαίωμα, διὰ τὸ ὁποῖον κατέστρεψε κολοσσαίας καταστάσεις τῶν τέκνων του, διὰ τὸ ὁποῖον ἔμεινε πένης, Ὁ Γουλιέλμης ἦτον εἰς τὸ Μπουδρουμί, ὁ Ν. Μαυρομάτης εἰς τὴν φυλακὴν, ὁ Θ. Γρίβας εἰς τὴν Ἀφρικὴν, τὸσος στρατὸς ἦτον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ μολοντοῦτο ὅλος ὁ ἐκεῖ στρατὸς δὲν ἔσχυσεν, ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀκαρνα-

νίας ἔφθασε τὸν Γρίβαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὸν ἔφερε Βουλευτὴν, καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας ἐξεφυλίσθη ὥστε νὰ τρομαξῆ ὀκτῶ ἐνόπλους; Διὰ τοιαύτης ὑβρέως θέλει ἡ Βουλὴ τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀνταμείψῃ τὸν λαὸν τῆς Ἰδρας, διὰ τὰς θυσίας του, διὰ τὰ πατριωτικὰ αἰσθηματά του, διὰ τὸν ἡρωϊσμόν του; Μέλαν κάλυμα θέλετε νὰ ρίψητε καὶ νὰ σκεπάσετε, ἀντὶ νὰ πλέξετε στεφάνους εἰς τὴν ἀρετὴν του;

Ἄν ὁ ὑποκινήσας τὴν ἀναφορὰν ἐνθυμεῖτο τὴν ἰδίαν του ὑπόληψιν, βεβαίως δὲν τὴν ὑπεκίνει. Ὁ Γουλεμῆς εἰς τὸ Βουδροῦμι, διατελὼν ὑπὸ ἀνάκρισιν, ἐκλέγεται Βουλευτῆς καὶ ὁ ἀντίπαλός μας ὁ εἰς αὐτὴν τὴν Ἰδραν εὐρισκόμενος ἐλεύθερος, χάνει τὴν κολοσσαίαν ἐπιβρόχην του διὰ ὀκτῶ φυλάκων.

Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν του, ποτὲ δὲν ἤθελον ἀποφασίσει νὰ ἐκτεθῶ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ νοῆμον κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, νὰ δεῖξω ἀντὶ κολοσσαίας τοιαύτην πυγμαίαν ἐπιβρόχην.

Οἱ ὑποκινήσαντες τὴν ἀναφορὰν μᾶς λέγουσι νεανίας. Ναι, Κύριοι, νέοι εἴμεθα καὶ οἱ τρεῖς τῶν δύο ὁ πολιτικὸς βίος μετὰ δύο ἡμέρας χρονίζει (α). τοῦ τρίτου ἀρχίζει τώρα δὲν ἐδράξαμεν στεφάνους εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, διότι δὲν εἶχομεν ἡλικίαν, ἀλλ' εἰσήλομεν, Κύριοι, εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον μετὰ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ σεβασθῶμεν τὴν γεννήσασαν ἡμᾶς τρίτην Σεπτεμβρίου, νὰ φανῶμεν ἄξιοι τοῦ μεγάλου λαοῦ, ὅστις μᾶς ἔστειλεν, ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τὸ ὅποιον φέρομεν.

Ἡ ἐθνικὴ Συνέλευσις μοὶ ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας της διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς συντάξεως τοῦ Συντάγματος κόπους μου, τὸ δημοτικὸν μας Συμβούλιον παμψηφεί μᾶς ἀπένευσε τὴν εὐγνωμοσύνην του, διὰ τὴν ἀξίως τῶν προσδοκιῶν τῆς Πατρίδος ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς μας ἐν τῇ ἐθνικῇ Συνελεύσει, μετὰ αὐτὰς τὰς ἀποδείξεις προομιάζομεν τὸ πολιτικὸν μας στάδιον.

Παραίτιον τὸν λόγον μου, Κύριοι, ἂν καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἐματαιοπύνησα ὁμιλήσας διὰ τοὺς λόγους, τοὺς καὶ αὐθις νὰ σᾶς ἐνθυμήσω, ὅτι ὑπάρχει Κοινόν, τὸ ὅποιον μᾶς ἀκούει, ὅτι ὑπάρχουσιν Ἐφημερίδες αἱ ὅποια θέλουν μᾶς ὑποκινήσει ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς εἶπω τί θέλουν ἀναφέρει δὲν εὔρεν ἡ Βουλὴ παρατυπίας, δὲν εὔρεν ἀνομίας, ἀλλ' ἔρριψε διὰ πλαγίων μέσων τὴν ἐκλογὴν, διότι ἐθεώρησεν ἔγκλημα νὰ ἰδῇ ἐμβαίνουσαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βου-

λευτήριον τὴν νεωτέρην γενεάν. Σᾶς ἐπαναλέγω, Κύριοι, φανῆτε γενναῖοι, ἀφ' οὗ δὲν δύνασθε νὰ φανῆτε δίκαιοι, ρίψατε τὴν ἐκλογὴν, ἀκυρώσατέ τὴν ἄνευ διαταγμοῦ· ἀλλὰ μὴ θελήσετε δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, δι' ἀγάπην τῶν χυθῆντων Ἰδραϊκῶν αἱμάτων, δι' ἀγάπην τῶν πεινῶντων λειψάνων τῆς ἐνδόξου Ἰδρας, νὰ κηρύξητε διὰ τῆς πράξεως, τὴν ὁποίαν σᾶς προτείνει ἡ Ἐπιτροπὴ, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας παρεβιάσθη ἀπὸ ὀκτῶ ἐνόπλους!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

(1) Ἡ αἴθουσα τῆς Βουλῆς ἦτο πρὸ τῆς γ'. Σεπτεμβρίου τὸ χορευτήριον τῶν Ἀνακτόρων, πρὶν ὁ Βασιλεὺς περάσῃ εἰς τὰ νέα ἀνάκτορα.

(α) Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως, δηλαδὴ ὅποτε κατὰ πρώτην φορὰν παρουσιάσθησαν εἰς τὸ Κοινόν καὶ ὁ Δαμιανὸς καὶ ὁ Βρυδούρης.

Ἡ

ἸΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΠΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ἙΛΛΗΝΟΣ.

1.

Εἰς τὴν ἔρημον ἢ ὄρνις γοερώτατα ἐθρῆναι,
Ὄπου αὔρα Ζεφυρῆτις τὰ πτεράτης ἀνεκίνει,
Ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας ἐθεώρει τῆς δουλείας,
Μέγαν ζόφον ἀμαυροῦντα τὸν ἀστὲρα τῆς εὐκλείας.
Ἵπερφίαλος βομφαῖα ἰαβόλου τυραννίδος,
Κατεβάπτειτο ἔς τὸ αἶμα τὸ ἀχνίζον τῆς πατρίδος.

Τὸν ἐθρίζοντα κυττάζει,
Ἐνθ' ὀθλοῦ τυραννίας πανταχόθεν τὸν σενάζει.

2.

Ἐνθ' ἐνίξεν ὁ Ἕλληρ τῶν πατέρων σου φῆν κόνιν,
Ἐ' εἰς τὸν θεῖον τράχηλόν των τοῦ τυράννου τὴν ἀγχόνην
Τὴν ἀγρίαν τρίαίναν του ὁ Δεσπότης τότε πάλλων,
Κατετάραττε τὴν χώραν τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐξάλλων.

Ποῖα πτώσις τῆς Ἑλλάδος! ποῖοι χρόνοι καὶ αἰῶνες!
Ὄπου ἴσταντο μετ' ἠθῆνους οἱ λαμπροὶ τῆς προμαχῶνες!

Καὶ ἡ Ἄτροπος ἔς τὸ μνήμα,
Κατεβύβιζε τὸ σῶμα διακόπτουσα τὸ νῆμα!

3.

Τότε ἔπαυσε νὰ λάμπῃ ὁ ἄστὴρ ὁ φωτοβόλος,

Ἔς τοὺς σκοπέλους του τὰ πάντα μὲ ὀρμὴν καταποντίζων
Κατεσύντριβεν ἀτρόμως μορμολύττων καὶ γογγύζων.

Καὶ τὸ ἄροτρον μὲ βίαν κατασκάπτων τὴν Ἑλλάδα,
τὴν τροφὴν παρεῖχεν ὄλην εἰς τῶν Τούρκων τὴν ὁμάδα.

τῆς παιδαίας κ' ἠφανίσθη ὁ ὑψίβροντος τῆς πόλος

Καὶ ὁ Ἕλληνας τὰς ἀλύσσους,

Ἦναγκάζετο νὰ θραύῃ εἰς τοῦ Ἄδου τὰς ἀβύσσους:

4.

Ὡς κομήτης ἡ ἔλπις του μὲ ἐν βῆμα διαυγάζων,
ἀνεφαίνετο ἔς τὴν σφαῖραν. Ἀλλὰ φεῦ! ἀναστενάζων

τὴν ἐσίαν τῆς χαρᾶς του δὲν ἠδύνατο νὰ φλέγῃ
παρὰ πρόωρα τὴν τύχην τοῦ θανάτου νὰ ἐκλέγῃ.

Ἡ ἐλευθερία τότε ὡς δακρύουσα τις κόρη,
τὸν ἠνάγκαζε νὰ τρέχῃ τὰς κοιλάδας καὶ τὰ ὄρη.

τοῦ ἐξέλειπεν ὁ τρόμος!

Ἦλὴν τοῦ Τούρκου τοῦ ἀγρίου τὸν ἀνέδειδεν ὁ νόμος!

5.

Ἡ στενάζουσα πνοή του εἰς τὴν ἔρημον ὁποῖα!

Ἐνῶ εἶχε παραβλέψει καὶ ἡ πρόνοια ἡ θεία!

τῆς Ἑλλάδος τὸ μνημεῖον εἰς τὸ εἶδος ἐνιαῖον,
Ἐ μάλτε νὰ γίνῃ θῦμα καὶ τοῦ Τούρκου στιγμαῖον;

λαμπρὸν ἄστρον τοῦ Ὀλύμπου τίνος κόσμου τὸν αἰθέρα
κατοικοῦσιν οἱ θεοὶ σου καὶ τοῦ Ἑλλήνος ἡ σφαῖρα.

εἰς ἀόρατόν τι χάος,

ζοφερῶς περιπλανᾶται βρυχομένη ἀενάως;

6.

τῶν θνητῶν καὶ ἀθανάτων, ὦ Ζεῦ πάτερ καὶ προπάτωρ,
καὶ τοῦ Τούρκου τοῦ βεβήλου ἡ τιὰρα Παντοκράτωρ!

Ποῦ τὰ ἔγνη τοῦ θιάσου τοῦ ἐνδόξου τῶν Δρυάδων!

Ποῦ τὰ κάλλη τῶν ὀρέων καὶ ἡ χλόη τῶν κοιλάδων.

σκελετοῦ τὰ πάντα φάσμα ἀνεφαίνοντο ἔς τὴν κτῆσιν

καὶ τὸ κλέος τῶν ἡρώων ἐδεσμεύετο εἰς Λύσιν.

Ὅπου Ζέφυροι δὲν πνέουν,

παρὰ μόνον αἱ τριῆρεις τῶν τυράννων ἐπιπλέουν.

7.

Πῶς ἀκτίνες ζωογόνοι εἰς τὸν ἥλιον τῶν φώτων,

νὰ φανῶσιν ἐνῶ νέφος τυραννίας κατὰ πρῶτον,

κατεσκοτίσει τὸν θόλον τῶν δικαίων τῶν Ἑλλήνων,

καὶ τὸ σέβας τῶν ἐρώτων ἠφανίσθη μετὰ θρήνων,

Πῶς ὁ Ἕλληνας νὰ ὑψώσῃ κυανόλευκον σημαίν,

καὶ μὲ ζῆλον νὰ γυμνώσῃ τὴν σενάζουσαν ῥομφαίαν,

Ἐνῶ πρόσωπις Μεδούσης,

διεφύλαττε τὸν δίφρον καὶ τῆς τύχης τῆς παρουσίας;

8.

τῶν νομίμων τοῦ ὀρπαξ μὲ τὴν ἄρπην κατακόπτων
τὰ γεννήματα τῆς δόξης εἰς τὴν λήθην τῶν ἀπόπτων.

τὰ ἐβύθιζε συμβάντων. μὲ τὴν ἄκατον ὁ γέρον,
τέλος χάρων ἀποπλέει ἐκ τοῦ Ἄδου μεταφέρων.

τὴν σκιὰν τὴν αἱματώδη τῆς Ἑλλάδος ἔς τὸν λιμένα,
τῆς προτέρας τῆς εὐκλείας, ἔς τῆς θαλάσσης τὸν πυθμένα.

τὰ δεσμὰ τῆς ἀπολύων,

καὶ τὸ τεῖχος τὸ μέγαλον τῆς δουλείας κατασεῖων.

9.

μετὰ τέσσαρας αἰῶνας ἀναφύεται εἰς Γίγας,

Ὁ Τηλέκλειτος ἐκεῖνος πρωτομάρτυς τότε Βῆγας.

πανταχοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του μετὰ θρήνων προσηλόνει
θεωρεῖ τὸν τούρκον ὅτι τὴν πατρίδα του ναρκώνει,

μέγαν ὄρκον ἐπομνύει τὴν Ἑλλάδα ν' ἀποσπάσῃ,

ἐκ τοῦ τούρκου τῆς σαγήνης, κ' εἰς τὸν Ἄδην ἄς προσβάσῃ

εἰς τὸ στάδιον τῆς μάχης,

ἐπισπεύδει, εἰς ἐν δάσος ὡς σειόμενος τις στάχης.

10.

μετὰ πλείστα τῶν Ἑλλήνων συμπλοκὰς αἰμοβροῦσας
συνοδεύει τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἀπόλλων μὲ τὰς μούσας.

λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας ἀνκτέλλον ζωογόνως,

διατρέχων τὰς ἐκτάσεις τοῦ ἐνδόξου μας αἰῶνος.

καὶ ὁ Ὄθων θιασώτης τῶν ἐλπίδων τῆς Ἑλλάδος,
ἀενάου εὐνομίας ἔς τὴν Ἑστίαν τῆς Παλλάδος.

τὸν σπινθῆρα ἀνιχνεύει,

καὶ τὰς Μούσας πανενδόξως καὶ γενναίως προστατεύει.

Φ. Σ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ.

Ἄν εἶναι ἡ ἔκτασις τοῦ τόπου, (τὴν ὁποῖαν ἤθελε ἡ
πολιτικὸς τις κυρευσεῖ) ἥτις προσδιορίζει τὴν φύσιν
τῆς εὐφυίας του ἀλλ' ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ διαγωγή καὶ
τὸ γενικὸν ὄφελος τὸ ὁποῖον ἔμαθε νὰ ἐξάγῃ ἐκ τῆς θέσε.
ὡς του, καὶ ἐξ ὄλων τῶν πραγμάτων τῆς καταλήψεώς
του. Ἰπὸ ταύτην τὴν παρατήρησιν, ἀρχηγοὶ μικρῶν
ἐπικρατειῶν ἀνέπτυξαν περισσότερον τὸν νοῦν των εἰς
τὸν στενὸν καὶ περιορισμένον κύκλον τῶν ἐπικρατειῶν αὐτῶν
παρὰ διοικηταὶ μεγάλων αὐτοκρατοριῶν, οἵτινες ἐκπλήττουσαν
τὸν θεατὴν διὰ τῶν μεγάλων ἀθροισμάτων τὰ ὁποῖα
διοικοῦν.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ.

Μόλις παρήλθε μία εκατονταετηρίς ἀφοῦ τὰ βάρβαρα ἔθνη τῆς Ἄρκτου κατόκησαν εἰς τὴν νοτιοτέραν Εὐρώπην, καὶ ἠφανίσθησαν σχεδὸν ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τῶν Ῥωμαϊκῶν γνώσεων καὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ὅχι μόνον αἰ κομψαὶ τέχναι, αἱ τὴν τρυφὴν ὑπηρετοῦσαι, καὶ ὑπ' αὐτῆς διατηρούμεναι; ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ὠφελίμων τεχνῶν, χωρὶς τὰς ὁποίας μόλις δύναται νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ ἀνετικὴ, παρημελήθησαν ἢ ἐχάθησαν. Ἡ φιλολογία, αἱ ἐπιστῆμαι, καὶ ἡ φιλοκαλία, ἦσαν λέξεις ὀλίγον εὐχρηστοὶ κατ' ἐκείνους τοὺς αἰῶνας· καὶ ἂν τυχαίνωσι δὲ κάποτε, ὑπεροχὴ ὡς πρὸς αὐτὰς ἀποδίδεται εἰς ὑποκείμενα καὶ συγγράμματα τόσον εὐκαταφρόνητα, ὥστε φαίνεται ὀλίγον νὰ ἐννοεῖτο ἡ ἀληθὴς αὐτῶν σημασία. Ἄνδρες τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ, καὶ εἰς τὰς πλείον ἐξόχους θέσεις, δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναγινώσκωσι ἢ νὰ γράφωσι. Πολλοὶ ἐκ τοῦ κλήρου δὲν κατελάμβανον τὸ ὄρολόγιον, τὸ ὁποῖον καθήμεραν ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ ἀπαγγέλωσι· τινὲς αὐτῶν μόλις ἠδύναντο νὰ τὸ ἀναγινώσκωσι. Ἡ μνήμη τῶν παρεληλυθότων κατὰ μέγα μέρος ἦτο χαμένη ἢ διετηρεῖτο εἰς χρονικὰ πλήρη οὐτιδανῶν συμβάντων καὶ μύθων συναξαριακῶν.

(Ἐκ τῆς Ἀποθήκης τῶν Κοινωφελ. γνώσεων.)

ΠΕΡΙ ΕΠΙΜΟΝΗΣ.

Εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ διαδοῦτου Ἀσιανοῦ δορικτήτορος Τιμούρ, κοινότερον λεγομένου Ταμερλάνου, κἀνὲν ἰδίωμα δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀξιοσημείωτον τῆς παραδόξου ἐπιμονῆς του. Ὅσον μεγάλας δυσκολίας καὶ ἂν ὑπῆντα, ποτὲ δὲν ὠπισθοδρόμει ἀφ' ὅ,τι ἀπαξ ἐπεχειροῦσε· πολλὰκις δ' ἐπέμενε εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ ὑπὸ περιστάσεις, αἵτινες ἔκαμναν τοὺς περὶ αὐτὸν ὄλους ν' ἀπελπίζωνται. Εἰς τοιοῦτους καιροὺς διηγεῖτο τὰ ἐφεξῆς. Μίαν φορὰν ἔλεγεν, ἠναγκάσθην, φεύγων ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου, νὰ προσθῶμαι εἰς χαλασμένον οἰκοδόμημα, ὅπου ἐκάθισα μό-

νος πολλὰς ὥρας. Τοὺς λυπηροὺς μου διλογισμοὺς ζητῶν νὰ διασκεδάτω, προσήλωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ μύρμηκα, ὅσιν, φέρων κόκκον σιταρίου μεγαλύτερον ἑαυτοῦ, ἀνέβαινον ὑψηλὸν τινα τοῖχον. Ἠρίθμησα τοὺς ἀγῶνας, ὅσους ἔκαμε διὰ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του. Ὁ κόκκος ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἐξέκοντα ἐννέα φορές· ἀλλὰ τὸ ἔντομον ἐπέμενε, καὶ τὴν ἐβδομηκοστὴν φορὰν ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θάλαμου τοῦτο, καὶ τότε μ' ἐνεθάρρυνε, καὶ ἀπὸ τότε ὡς μᾶλλον μ' ἐχρησίμωσεν.

ΥΠΟΛΗΨΙΣ ΚΑΙ ΖΩΗ.

Τὰ δύο πολυτιμότερα πράγματα εἰς τὸν κόσμον ταῦτον εἶναι ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ ζωὴ μας. Ἀλλὰ πόσον ἀξιόθρηνητον, ὅτι τὴν μὲν δύναται νὰ μᾶς ἀφαιρήσῃ ὁ πλεόν εὐκαταφρόνητος ψιθυρισμὸς, τὴν δὲ, τὸ ἀσθενέστερον ὄπλον. Καταγίνεται λοιπὸν ὁ φρόνιμος μᾶλλον εἰς τὸ νὰ γένη ἀξιὸς καλοῦ ὀνόματος παρ' εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃ ψευδῶς αὐτό. ταιουτοτρόπως δὲ μαθηθῆναι νὰ διάγῃ τὴν ζωὴν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φοβῆται τὸν θάνατον.

Μὲ πόσῃ ἀφέλειαν καὶ ὠραιότητα εἰκονίζεται εἰς τὸν ἐφεξῆς ἀπόλογον ἡ ἐκ τῆς ἀγαθῆς συναναστροφῆς εὐεργεσία.

Ἐμίαν τῶν ἡμερῶν, εἰς τὸ λουτρὸν εὐρισκόμενος, ἔλαβον παρὰ τινος φίλου κομμάτιον μυρισμένου πηλοῦ. Ἀφοῦ προσεκτικῶς τὸ ἐθεώρησα, Ἔμσχος εἶσαι ἢ ἄμβραρον; εἶπα πρὸς αὐτό· ἰδίως θέλωμαι ὑπὸ τῆς εὐωδίας σου. Ἐμην, ἀπεκρίθη, ἀχρεῖον κομμάτιον πηλοῦ, ἀλλὰ πρὸς καιρὸν συναναστράφην μὲ τὸ ῥόδον· ἡ γλυκεῖα δὲ τοῦ συντρόφου μου ποιότης μετεδόθη καὶ εἰς ἐμέ· ἀλλῶως ἤθελα εἰσθαι μόνον κομμάτιον πηλοῦ, ὡς φαίνομαι ὅτι εἶμαι. »

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Διάλογος μεταξὺ πατρὸς καὶ μητρὸς περὶ μίαν ἀταξίαν τοῦ πρωτοτόκου των υἱοῦ. Σελ. 33. Ἡθικὸν διήγημα 34. Ἡ νεότης. Παρκτήρησις 36. Περὶ τυραννίας. Τὰ πτηνά. 37. Γνωμικὰ. Μῦθοι 38. Ἀστεῖα 39. Θεοκρίτου ἀστειότητες. Ἡ παιδεία. Ἐπιτόπια. 40. Πολιτικά 41. Περὶ ἀργίας. Συνέχεις καὶ τέλος τοῦ λόγου τοῦ Δαμιανοῦ 43. Ἡ ὑπὸ τοὺς τούρκους πτώσις τοῦ Ἑλλήνου. 46. Πολιτικὴ παρατήρησις 48.

Η ΜΕΛΕΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ εκδίδεται κατὰ μῆνα, εἰς δύο τυπογραφικὰ φύλλα.

Ἐκρίσκειται δὲ:

Ἐν Σμύρῃ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωσήφ Μάγνητι.

Ἐν Μαγνησίᾳ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωάννῃ Ρίζῳ Εὐσταθίου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰ. Λαζαρίδῃ, γενικῷ ἐπιστάτῃ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, καὶ κατὰ τὴν Βλαχομολδαυαν.

Ἐν Ἀθῆναις, παρὰ τῷ Κυρίῳ Δοῦκα Παπᾶ, καὶ Α. Πουλῆ.

Ἐν Θέρῃ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Μάρκῳ Γαβαλλᾷ.

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, παρὰ τοῖς Κ. Ταχυδρόμοις.

Ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας, παρὰ τοῖς Κ. Προξένοις.

Τιμὴ ἑτάσια, προπληρωτέα, ἐν Ἑρμουπόλει Δραχμὰς 6.

Ἐκτὸς τῆς Ἑρμουπόλεως (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα) 7.